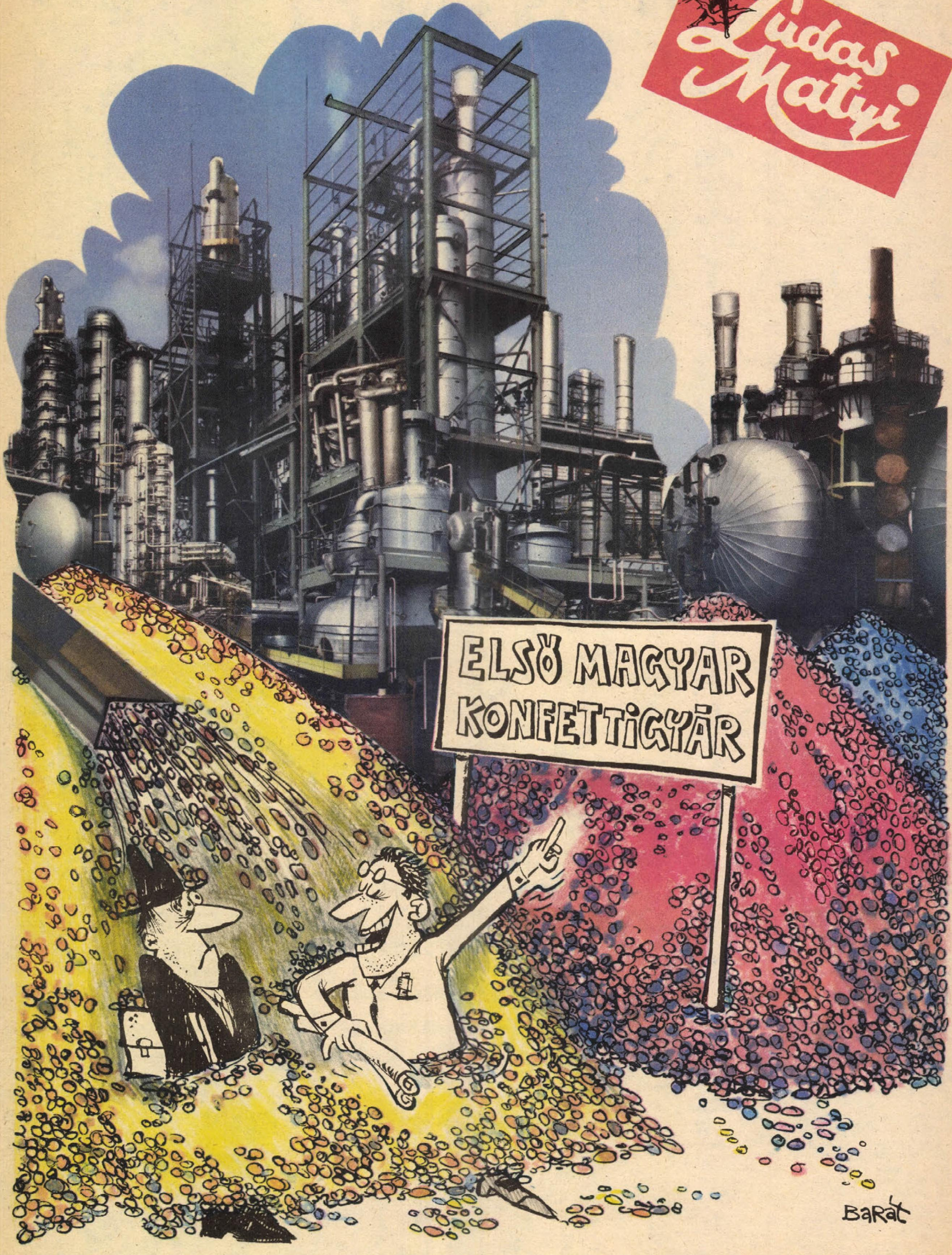
XXVII. évfolyam. 45. szám

Ára: 1,80 Ft

1971. november 11.

Ludas Matyi

— Ha ki tudunk sírni még kétszázmilliót a beruházásra, uralni fogjuk a világpiacot!

KEDVES LUDAS!

VIGYÁZAT, ROBBANOK!

A Gázművek szakembere még februárban megállapította, hogy fürdőszobánkban a gázbojlert ki kell cserélni, mert annyira elhasználódott, hogy már életveszélyes.

Az Ingatlankezelő Vállalathoz fordultam ez ügyben. Műszaki felülvizsgálatot rendeltek el, amelynek eredményeként ismételten igazolódott, hogy a csere indokolt. Április végén kaptam is egy levelet az IKV-től, amelyben megírták: gáz-vízmelegítő készüléket igényeltek számomra a Fővárosi Javító-Szerelő Vállalatnál. Azt is közölték, hogy a szerelési költségeket nekem kell majd fizetni.

Türelmesen vártam egy negyedévig. Július végén sürgető levelet írtam az IKV címére, ahonnan augusztus végén kaptam választ: az ügyben ne náluk, hanem a Javszernél, az Akácfa utca 7-ben érdeklődjem.

Nemsokára megjött aztán a papír a Javító-Szerelőtől is. Kérték, hogy „felmérés", illetve „tervjóváhagyás" címén mindenekelőtt fizessek be 82 forintot, majd jelentkezzem náluk, s vigyek magammal egy kéményseprői igazolványt.

Ha mindezt 30 napon belül nem teljesíteném, akkor nem foglalkoznak ügyemmel, hanem visszaadják az IKV-nek. (Csak mellesleg jegyzem meg, hogy a Javszer akkor már több mint négy hónapja „ült" az aktámon!)

Az igazolást nem sikerült olyan gyorsan megszereznem, mint azt reméltem. A kéményseprő ugyanis a szomszédom kéményét is meg akarta tekinteni, s ezt a randevút igen nehéz volt összehozni. Hol a kéményseprő nem ért rá, hol a szomszéd. Végül mégis sikerült egy optimális időpontot találni, s így aztán végül csak megszereztem az igazolást, ha nem is 30 napon belül.

Ismét megjelentem az Akácfa utcában, ahol közölték velem, hogy a kéményseprői papírtól függetlenül, ők is szemlét kívánnak tartani. E célból jelöljek meg egy napot, amelyiken a családomból valaki otthon található. Ugyanakkor feltétlenül legyen otthon a szomszédom is. És legyen kéznél mindazoknak a pincekulcsa, akiknek a pincéjén a gázcső áthalad.

Hogy ezt hogyan és mikorra sikerül megszerveznem, arról fogalmam sincs. Hogy a jó öreg bojler kibírja-e addig robbanás nélkül, azt nem tudom. Ám az is lehet, hogy én hamarabb szétrobbanok majd a sok-sok mérgelődéstől!

Lázár Árpád
Bpest XI., Budaörsi út 4—18/c.

KI HÁT A HIBÁS?

Október 7-én közölte a Ludas azt a levelünket, amelyikben elpanaszoltuk, hogy a veszprémi Erdei Moteltól május vége óta nem kaptuk vissza a minket megillető, csaknem ezer forintnyi összeget. Pár nap múlva egy sértődött hangú levelet kaptunk a motel vezetőjétől, amelyben közölte, hogy nem ők a hibásak, mert ők a pénzt már rég visszaküldték, a bajai IBUSZ-nál kell azt keresnünk.

Az IBUSZ bajai kirendeltségén azt állították, hogy a veszprémiek valóban megküldték a pénzt, de csak a cikk megjelenése utáni napokban. Tehát az IBUSZ vétlen az ügyben...

Így hát most nem tudjuk, melyik fél mulasztott, tény, hogy a pénzünket mi végre visszakaptuk és ezt nagyon köszönjük!

Tóth Kálmán Gimnázium és Vízügyi Szakközépiskola
III/D osztálya, Baja

VACOGÓ MOZGALOM

Új lakóházunkat ez év júniusában azzal az ígérettel adták át, hogy a gáz bekötését szeptemberig elvégzi a Dél-alföldi Gázgyártó Vállalat. Azóta számtalan határidő-módosítás történt, gáz azonban a mai napig nincs.

Legutóbb azt az ígéretet kaptuk, hogy talán november 15-re — a fűtési szezon beindítása után egy hónappal — valószínűleg elvégzik a hátralevő munkát.

Ahhoz már hozzászoktunk, hogy a Gázgyártó Vállalat és a munkában ugyancsak érdekelt Szolnok megyei Bányaműszaki Felügyelőség egymásra hárítja a felelősséget, a munka pedig áll, de a hideget még kicsit nehezen viseljük el. Ezért javaslom, hogy a „Kocogó mozgalom" mintájára fenti vállalatok szervezzék meg a „Vacogó mozgalmat". Ez valószínűleg gyorsabban fog menni, mint a gáz bekötése, hiszen arra igen „rövid" idő, alig egy év állt rendelkezésükre.

Tizenhat család nevében:
Gasslunger Árpád
Baja, Babits M. u. 4.

TANÁCSI ÜGYBEN, TANÁCSTALANUL

Még 1967 tavaszán eladtam Pannónia motorkerékpáromat. Ezt a tényt az átírást követő napon közöltem a bogyiszlói tanács adóügyi csoportjával, és igazoltam is, a forgalmi engedéllyel. Ám azóta is szorgalmasan kapom minden évben az adófizetésre való felszólítást. Legutóbb, a forgalmi engedély ismételt bemutatásakor közölték velem: az új tulajdonostól hozzak egy igazolást, hogy fizeti-e az adót lakóhelyén, Kisapostagon.

De a kisapostagi tanács nem ad ilyen igazolást az új tulajdonosnak, s azt sem hajlandó megindokolni, hogy miért nem. Egyébként sem értem, mi közöm nekem ahhoz, hogy az új tulajdonos fizeti-e az adót, amikor én igazoltam az eladást.

És ha erre olyan kíváncsi a bogyiszlói tanács, miért nem érdekli meg ő hivatalosan a kisapostagi tanácstól?

Széll András
dunaújvárosi (korábban bogyiszlói) lakos

A CÍMZETT VÁLASZOL

Rusznák Károlyné olvasójuknak a lapban megjelent panaszát orvosoltuk: lakására egy új ventillátoros hőkandallót kiszállítottunk.

Jancsich Imre vezérig.,
Villamos Berendezés- és Készülék Művek

Csipak Ferenc budapesti olvasójuk panasza ügyében vizsgálatot folytattunk. Megállapítottuk, hogy dolgozóink a szerelési munkákat valóban hanyagul végezték el. A mulasztást elkövetőket figyelmeztetésben részesítettük, a hibát kijavíttattuk.

Békési Dezső ig.,
Fővárosi Javító-Szerelő V.

ÍGÉRGETŐK

Egy levél fekszik előttem. Szabadka Sándor visegrádi olvasónk panaszkodik benne: augusztus közepe óta várja, hogy az esztergomi szervizből kijöjjön valaki, elromlott hűtőszekrényét megjavítani. Ám, mindig csak ígéretet, biztatást, s újabb dátumokat kap. Miután egy levél, s egy személyes bejelentés és öt telefon nem vezetett eredményre, hatodszorra már egy kissé ingerült hangon telefonált szerelőért. Ettől a szervizben úgy megsértődtek, hogy szó nélkül letették a kagylót.

A Ludas Matyi múlt heti számában három levelet foglaltunk egy csokorba, „Az ígéret szép szó" címmel. Mindháromnak azonos volt a témája, csak éppen a szereplők változtak benne. Mindegyikben arról panaszkodtak a levélírók, milyen régen ígérgeti, halogatja ügyük elintézését a Gelka, a téesz, a nagykereskedelmi vállalat. Ilyen levelekkel szinte minden héten találkozhatunk saját lapunkban, meg a többi újságban is. Ám, hasonló példáért, azt hiszem, senkinek sem kell a szomszédba mennie, mindenki tud meríteni a saját tapasztalatainak tárházából. Mert ugyan melyikünk nem járt még úgy, hogy a megígért első, második, sőt harmadik határidőre sem jött ki a szerelő, nem készült el a javítás, vagy nem kapta meg a végső pecsétet az ügyirat?

Sajnos, mindannyiunknak személyes, „kedves" ismerősei a fix ígéretüket sokszorosan megszegők, valamint társaik, a hitegetők, halogatók: a Jöjjönhétfőn kartárs, a Nézzenbekedden kartárs, vagy a Talánajövőhéten kartársnő. Azok az ügyintézők, boltvezetők, mesteremberek, akik ügyfeleiket madárkáknak nézik, s aprómag helyett apró ígérgetésekkel etetgetik őket.

Nálunk gyakran van hiány alkatrészből, munkaerőből, sőt munkakedvből is. De ígéretből — soha. Így aztán miért ne ígérne — a panasz elintézése, orvoslása helyett — újabb és újabb dátumokat az az ügyintéző? Mibe kerül az neki?

Tényleg: mibe?

Semmibe, sajnos. Ki hallott már valaha is arról, hogy az ügyfeleit hitegető, felültető cégnek, vagy ügyintézőjének anyagi hátránya származott abból, hogy nem tartotta be ígéreteit? Ha legalább minden harmadik beváltatlan ígéret után valamelyes kis büntetést, kárpótlást, fájdalomdíjat kellene fizetniök Ígérgető kartársaiknak...

Fájdalom, ilyen anyagi ösztönzők ma még nincsenek. Talán akkor az erkölcsi ösztönzőket kellene nagyobb mértékben alkalmazni. Például: az eddiginél többször pellengérre állítani őket.

(R)

SÖTÉT ÜGYEK

1

Deritsen fényt, végre, a Fővárosi Elektromos Művek a kis Trefort utcára, amely a VIII. kerületben, a Rádió közelében, a Szentkirályi utcát és a Puskin utcát köti össze. A környéken az utcák fényárban úsznak, viszont a Trefort utcában — szó szerint értve — alvilági félhomály uralkodik. A sötétség beálltával nem éppen bizalmat gerjesztő alakok jelennek meg a közeli — sajnos, az utóbbi időben gomba módra elszaporodott! — kocsmákból, borozókból. A Trefort utca éjjel hazatérő lakói bizony szorongva fordulnak be a sötét utcába, mivel már többünket ért inzultus, az itt kódorgó, garázda részegek részéről.

B. K.
Budapest

2

Rákoshegyen a Baross utca 800 méteres szakaszát szeptember 20-án lezárták, a forgalmat átterelték a Melczer utcába, anélkül, hogy megfelelő közvilágításról gondoskodtak volna. A Baross utcában a munkálatok már október 10 táján megkezdődtek. A lezárt útszakaszon legalább 30 ostornyeles higanygőzlámpa világít továbbra is.

Ezzel szemben a Melczer utcában, ahová átterelték a teljes forgalmat (a 98-as és 80-as autóbuszok ott is járnak), négy pislákoló villany adja a „díszkivilágítást".

S. B.
Budapest

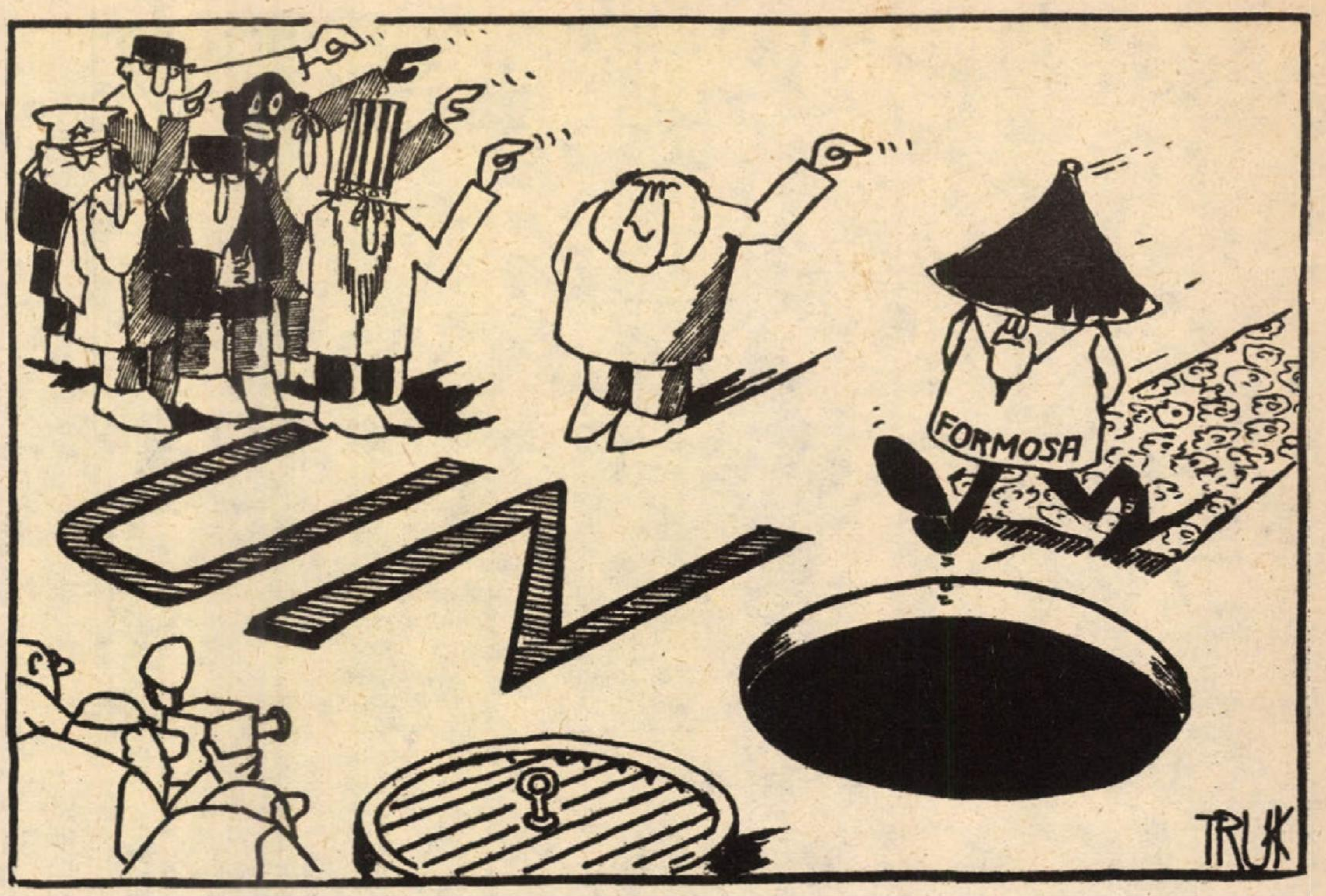

ITÉLETIDŐ

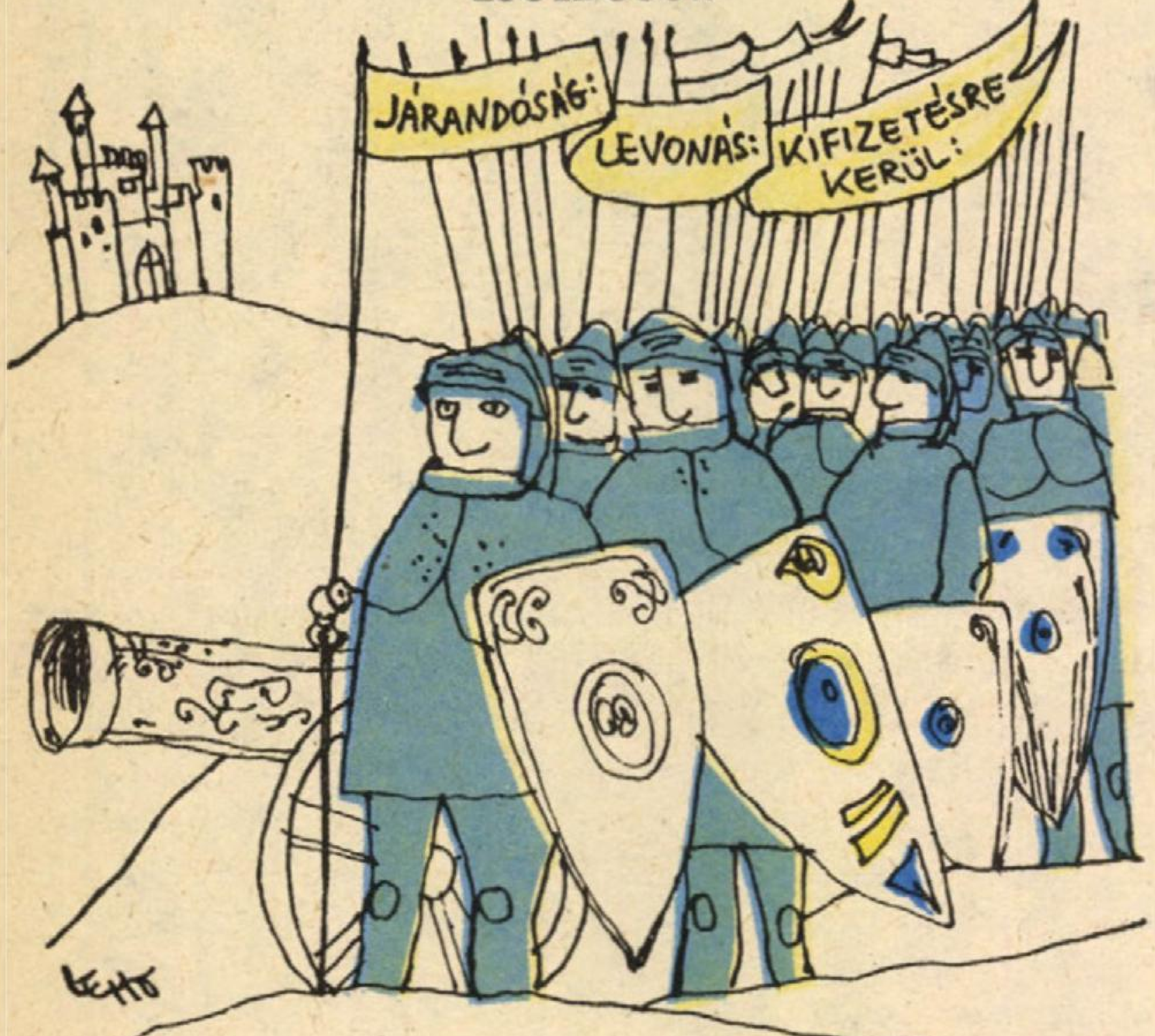
– Hidd el, Éva, ilyen időben még a kutyát sem kergetik ki!

A SÜLLYESZTŐBEN

(A Basler Nachrichtenből)

ZSOLDOSOK

EGY KÜLÖNÖS GYŰRŰ

A UPI-hírügynökség egy egészen egyszerűnek látszó fényképet hozott nyilvánosságra. Sam Yorty, Los Angeles polgármesterének szélesen mosolygó arca látható rajta. A polgármester a kezében egy gyűrűt tart, amelyről a kép aláírása azt állítja, hogy aranyos színű, szikrázó pettyekkel és drágakő keménységű.

Ez a gyűrű nem akármilyen ékszer. Füstködből (smog) készült, abból a „levegő"-ből préselték, amelyet a nagyvárosok lakói beszívnak. Hát nem fényűzés beszívni azt, amit az ujjunkra húzhatnánk?

ERŐSZAKOS ÜGYFÉL

– Akár akarja, akár nem, el kell fogadnia ezt a százast!

Kalkuláció

A XXV. kerületi Vendéglátó Vállalat Kalkulációs Bizottmányának vezetője bejelentette az utolsó napirendi pontot:

— El kell még döntenünk, hogy a Becsapós Csárdánkban mennyit kérjünk egy pohár tiszta vízért?

— Mibe kerül nekünk egy pohár víz? — kérdezte az egyik tag.

— Úgyszólván semmibe. Egészen pontosan: ingyen van...

— Akkor mi a probléma? — akart felállni a kérdező?

— Felhívom szíves figyelmüket, hogy a víz szabadáras cikk. Ezenkívül, aki vizet iszik, meg kell hogy fizesse a rezsinket. Mi ugyebár pohárban szolgáljuk fel a vizet. A pohár időnként törik... — mondta a Bizottmány vezetője.

— Legyen egy pohár víz 10 fillér... — javasolta valaki.

— Helyes... Ámbátor, abban a pillanatban, amikor nem ingyen adjuk a vizet, máris adminisztráció van vele, ez pedig már újabb költség.

— Rendben! Húsz fillér!

— És az adó? Azt talán mi fizessük?

— Akkor minimum harminc fillért el kell kérnünk érte...

A vezető már majdnem egyetértett, amikor eszébe jutott valami:

— A Becsapós Csárdába most vettünk székeket. Aki vizet iszik, koptatja ezeket a bútorokat. Természetesen, hogy ezt meg kell fizetni!

— Ez negyven fillér lenne — kalkulált egy kalkulátor, — de ez így nem hangzik szépen. Ötven fillér, azaz fél forint, ezzel az összeggel számolni is egyszerűbb.

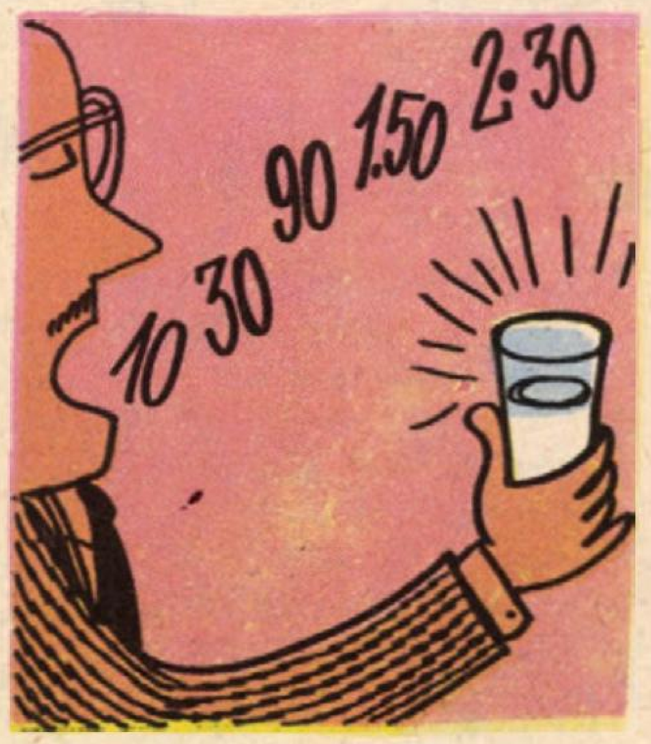
— Nem akarok kötekedni — szólalt fel egy másik kalkulátor —, de a Becsapós Csárdát fűtjük is. Ezt természetesen a fogyasztóra kell hárítani.

— Úgy bizony! Hatvan fillér!

— Továbbá: este zene van. Hattagú zenekar! Tehát jogos, ha zenedíjat is felszámolunk!

— Hetven fillér!

— Ne hamarkodjuk el a dolgot! — figyelmeztette a Bizottmány tagjait a vezető. — Az asztalokon damaszt

abrosz van, állandóan leöntik vörös borral...

— Akkor számoljunk nyolcvanat!

— Na és a pincérek vörös frakkja?

— Kilencven — javasolta valaki, de gyorsan hozzátette: — Ez nem jó. Úgyis mindenki egy forintot ad és nem kér vissza. Legyen egytíz!

Valaki félve közbeszólt:

— Nem lesz kicsit sok?

— Senkit sem kényszerítünk, hogy egy reprezentatív szórakozóhelyre járjon vizet vedelni. Akinek nem jó a csap, fizesse meg az egyhúszat! — mondta a vezető.

— Kartársak! Növelnünk kell a nyereségalapot, mert vállalati üdülőt akarunk építeni. Erre is gondolni kell — hangzott a következő felszólalás, és már a jegyzőkönyvvezető írni akarta az egyharmincat, de a levegőben megállt a ceruzája:

— Óriási ötletem van! Minden pohárba teszünk egy kocka jeget. Az italt ellátjuk az „Eszkimó koktél" fantázianévvel. Ez esetben nem lesz drága az egyötven — javasolta egy bizottmányi tag.

— Ragyogó ötlet! A kartárs ezért megérdemli, hogy ötletdíjat kapjon. Ezt természetesen a fogyasztóra kell hárítanunk, valamint az Eszkimó koktél népszerűsítése érdekében megindított propagandakampány költségeit is. Ezért javaslom a két forintot. Aki betér egy ilyen előkelő szórakozóhelyre, annak nem számít két forint — mondta az elnök.

Az előbbi ötlet szülője újra szót kért:

— Adjuk kettőötvenért!

Ezt már többen sokallták és az elnök is rosszallóan csóválta a fejét.

— Természetesen csak egy hónapig lesz kettőötven, amikoris egy újabb nagy propagandakampányt rendezünk, az „Eszkimó koktél hetek"-et, melynek keretében óriási árleszállítást hajtunk végre és kettőhúszra mérsékeljük az árat. Az árleszállítást pedig előre kell kalkulálnunk...

— Legyen kettőharminc...

*

— Ez egy agyrém — morogtam magamban, amikor itt tartottam az írásban. Ezt nem lehet odaadni a szerkesztőnek, határoztam el és hívtam a fizetőpincért, hogy kifizessem a Colámat.

— Nyolc forint — mondta a körúti presszó pincére.

Mégis leadom az írást...

Ősz Ferenc

REPREZENTÁCIÓ

FELSŐFOKÚ VENDÉGLÁTÁS

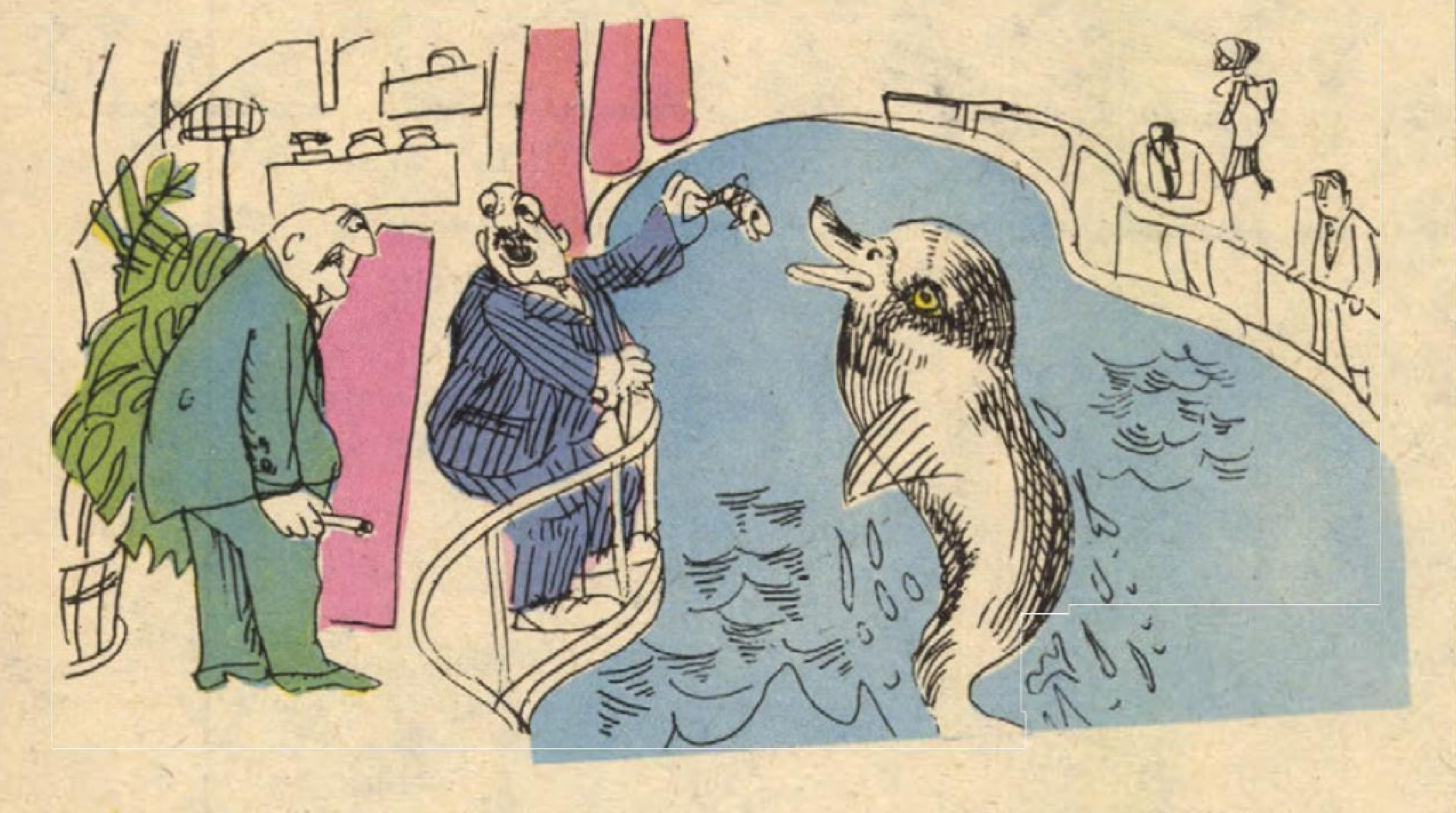

– Parancsoljon, uram! Az udvarunkban egy mini vadaskertet rendeztünk be...

EMBERISMERŐ TITKÁRNŐ

NEM LEHET LEMARADNI

– Nézd, ha ti tudtatok aranyhalas medencét csinálni a hallotokban...

SZERÉNYSÉG

Hegedűs István rajzai

Vásárlói közérzet

EGY DOLGOZÓ NŐ MONOLÓGJA

Olvastam az újságban, hogy a fogyasztói árak az első félévben *átlagosan* 1,4 százalékkal voltak magasabbak, mint egy évvel korábban. Mivel a dolgozók jövedelmei ennél jóval nagyobb mértékben növekedtek, az áremelkedés a fogyasztók egyik rétege számára sem jelentett kirívóan magas többletkiadást, a *fogyasztói közérzet* javult. Nekem mégis hiányérzetem van: a *vásárlói közérzetem* ugyanis *romlott.* Elmondom, hogy miért.

Amikor még nem is olyan régen bementem a közértbe, vagy az ABC áruházba és félkész vagy konyhakész ételekből választhattam ki a friss vacsorára valót, alig volt gondom a főzésre. Vehettem sertéspörköltet, marhapörköltet, rakott és töltött káposztát, sertéskarajt körítéssel, burgonyával, vagy akár töltött paprikát is. *Hirdették,* hogy ezt vegyem: félkészen, konyhakészen, a dolgozó nők munkájának a megkönnyítésére találták ki, csak maradi háziasszony főz a régi módon és a többi. Hát kérem, én vettem: ezt főztem-sütöttem még vasárnapra is — amíg volt. Aztán, mintha elvágták volna. Valahol elfelejtették félkészre vagy konyhakészre gyartani, talán azt gondolták hogy most már anélkül is könnyebb a dolgozó háziasszonyok munkája. Hiába javul az én *fogyasztói közérzetem,* ha az üzletekben elrontják a *vásárlói közérzetemet.*

Ne tessék félreérteni, én nem a hiánycikkeket hiányolom, hanem azt, ami lehetne, de nincs. Nagy boldogság számunkra, hogy rajtunk, dolgozó nőkön, mindenki segíteni akar. De olykor hogyan? Néhány évvel ezelőtt nagy diadallal *meghirdették,* hogy megjelentek az üzletekben a háziasszony főzési gondjait megváltó alufólia ételek. Mire megszerettük az alufóliát — eltűnt a boltokból. Éppen úgy, mint az általam már említett félkész és konyhakész ételek. Helyettük egyik-másik üzletben most vásárolhatok a Gasztró-nak elnevezett készítményekből: a borsos tokánytól a bélszínig, *persze* jóval drágábban. Úgy látszik azért, hogy valamit lekvitteljek a jó fogyasztói közérzetemből. (Hogy miért mondom, hogy *persze,* azt értelmezze mindenki úgy, ahogy jónak látja!)

Még csak egyetlen példát az eddigi témakörből, ami tovább rongálja vásárlói közérzetemet. Alig vagy egyáltalán nem kaphatók a nemrég bevezetett és jól bevált félkész tésztafélék: vajas tészta, tepertős pogácsa, linzer tészta, képviselőfánk és a többi. Otthon csak ki kellett nyújtanom vagy formáznom a tésztát, beleraktam a tepsibe, majd a sütőbe és hamarosan tálalhattam is. A légtelenített (vákuumos) csomagolású sonka és felvágottak megjelenését és csodálatos eltűnését már nem is említem.

Mindez nem olyan egyszerű, ahogy elmondtam. Mert amíg végül is kitudódik, hogy most már nem gyártják az említett élelmicikkeket, vagy csak alibiként juttatnak egy-egy kis tételt az üzletekbe, addig lejárom a lábamat, az egyik közértből megyek a másikba, ami ugyancsak hátrányosan hat vásárlói közérzetemre.

Ha a nők házi munkáját igazán meg akarják könnyíteni, akkor ne csak azt hirdessék meg, hogy ez vagy az az élelmicikk a piacra került, hanem azt is, hogy már lekerült a piacról.

Ha még jobban meg akarják könnyíteni, akkor egyáltalán ne hozzák forgalomba, tudván, hogy úgyis abbahagyják a gyártását.

Ha még ennél is jobban meg akarják könnyíteni, akkor ismertessék meg mindazokkal, akiket illet, a kapitalisták üzleti fogásait. Nem szégyen tanulni tőlük! Ők ugyanis, ha bevezetnek egy-egy árucikket, mindent elkövetnek, hogy a vevőközönség megszeresse, megszokja, megvásárolja, és ragaszkodjék hozzá. Nekem úgy tűnik, mintha nálunk egy-egy kedvelt árucikket azért vezetnének be a piacra, hogy mire a vevő megszokja és megszereti — kivezessék.

Nagyon ideje lenne már, hogy a háziasszonyoknak legalább *ebben* javuljon — a közömbös eladóktól, a türelmetlen vevőtársaktól, a közlekedés zsúfoltságától, a beszerzés viszontagságaitól, a mindennapos bosszúságoktól — amúgyis megviselt vásárlói közérzete.

Földes György

GYERMEKRUHA-VÁSÁR

– Nagyon sajnáljuk, uram, de ön nem a szabványkönyv szerint méretezte a gyereket!...

Egy és más...

Izgalmas jogi kérdés foglalkoztat. Egy presszó kirakatában olvastam: „Gesztenyemassza utcán át 44 forint." Vonatkozik-e rám ez a jutányos ár, ha a *szomszéd* házban lakom, a masszát tehát utcán *át* nem viszem?

—o—

„Kerek ez a zsemle, nem fér a zsebembe..." — Ki ne ismerné a régi nótát?
Érdekes, hogy manapság menynyivel nagyobbak a zsebek.

—o—

Véget értek a múzeumi hetek, a pályaválasztási hetek, a művészeti hetek, a zenei hetek, sőt, a kávéhetek is.

Van szerencsém bejelenteni, hogy most egy ideig a naptári hetek következnek.

—o—

Egyik hetilapunk olvasólevelei közt bukkantam rá arra az izgalmas kérdésre, hogy miért nincs hazánkban nudista strand? De csakugyan: miért nincs? Számos kultúrállamban van, nálunk miért nincs? Ezen tűnődöm. S ha tőlem függene, hogy legyen-e, lenne-e? Azt hiszem, igen. A nők egyre kacérabban, provokatívabban öltözködnek. Egy nudista strand mindenesetre alkalmas volna tárgyilagosan rámutatni, hogy miről is van szó tulajdonképpen.

—o—

Egy másik hetilapunk viszont más gondról ír. Arról tudniillik, hogy milyen körülményesen, sőt, nehezen találnak módot az illő megismerkedésre a fiatal fiúk és lányok.

Az AB-bizottságok nagy elfoglaltsága arra vall, hogy a megismerkedés ugyan körülményes lehet, de aztán annál könnyebben megy a dolog.

—o—

Minden férfinak él valahol a hozzáillő, minden szempontból megfelelő párja. Akit az istenek próbára akarnak tenni, az megtalálja.

—o—

— Úgy döntöttünk, hogy filmet készítünk Dzsingisz kánról. Elvállalná a film főszerepét, művész úr?

— Kész örömmel.

— Olyan fiatal, erőteljes alkatra gondoltunk, mint az öné. Csak egy kérésünk van. Nyiratkozzék kopaszra.

— Miért?

— Mert Dzsingisz kánt mégsem alakíthatja beat-frizurával.

— S vajon miért nem?

— Mert a félelmetes kán kopasz volt.

— Már bocsánat... Kukorica Jancsinak se volt pakompartja, Rúzsa Bandinak se lehetett hosszú haja.

— Node Dzsingisz kán nagyon jellegzetesen kopasz volt.

— Sajnálom. Én esténként fellépek a Vénusz-bár látványos műsorában. Ott viszont nem lehetek kopasz.

— Szóval gondolja, hogy...

— Miért ne? Dzsingisz kán nem Sámson, akinek a hajában volt az ereje.

— Látja, ebben igaza van. Nos, rendben van. A jövő héten kezdjük a forgatást. **(t)**

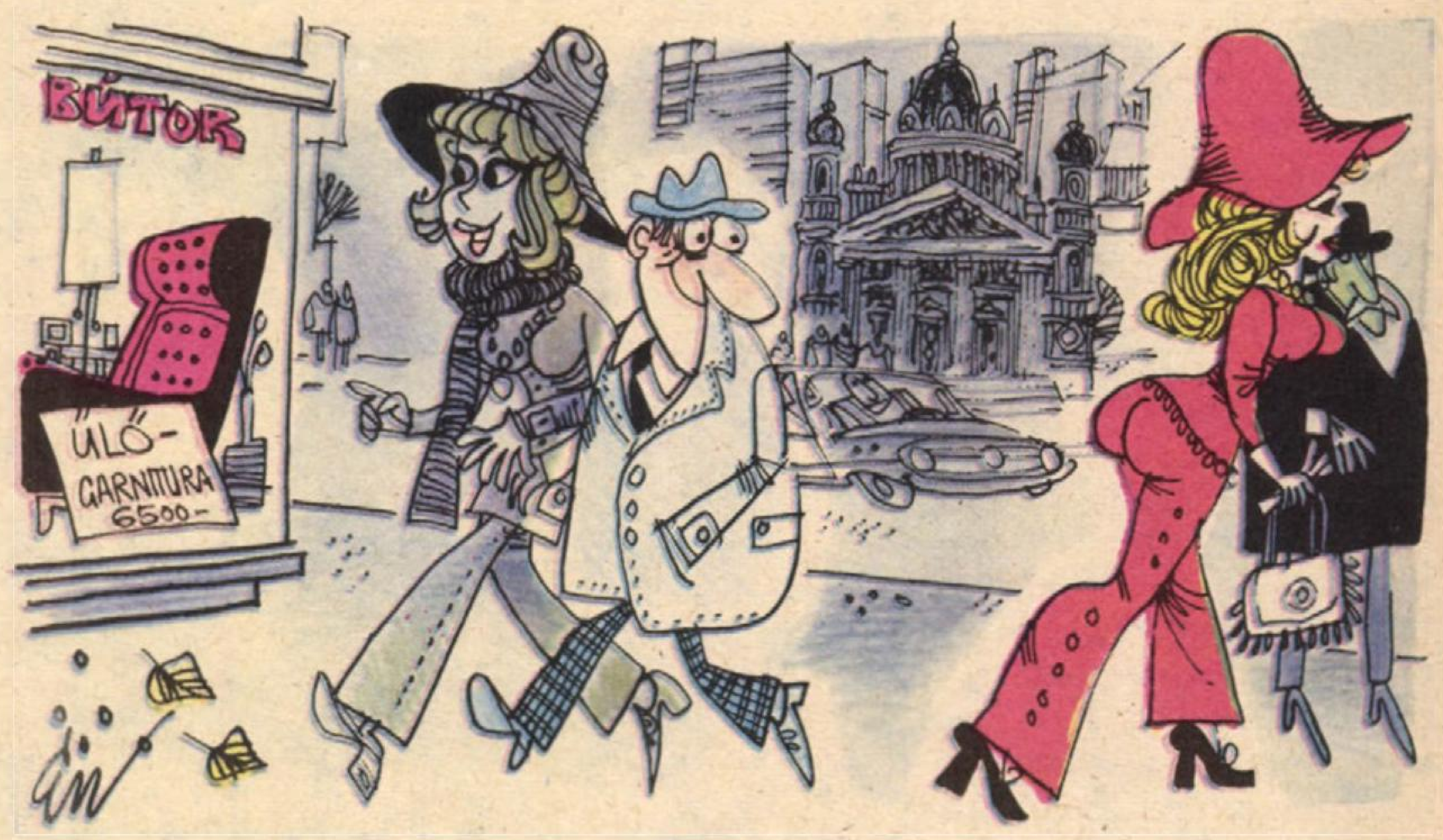

A SZABADSÁGSZOBOR ÁRNYÉKA

Dallos Jenő rajza

EGYETÉRTÉS A CSALÁDBAN

– Jaj, de helyes ülőgarnitúra...

NEHÉZ PARTI

– Mit is mondott a feleségem tegnapelőtt, amikor dühösen bevágta az ajtót, és elrohant?

LUDAS MATYI emlékkönyvébe

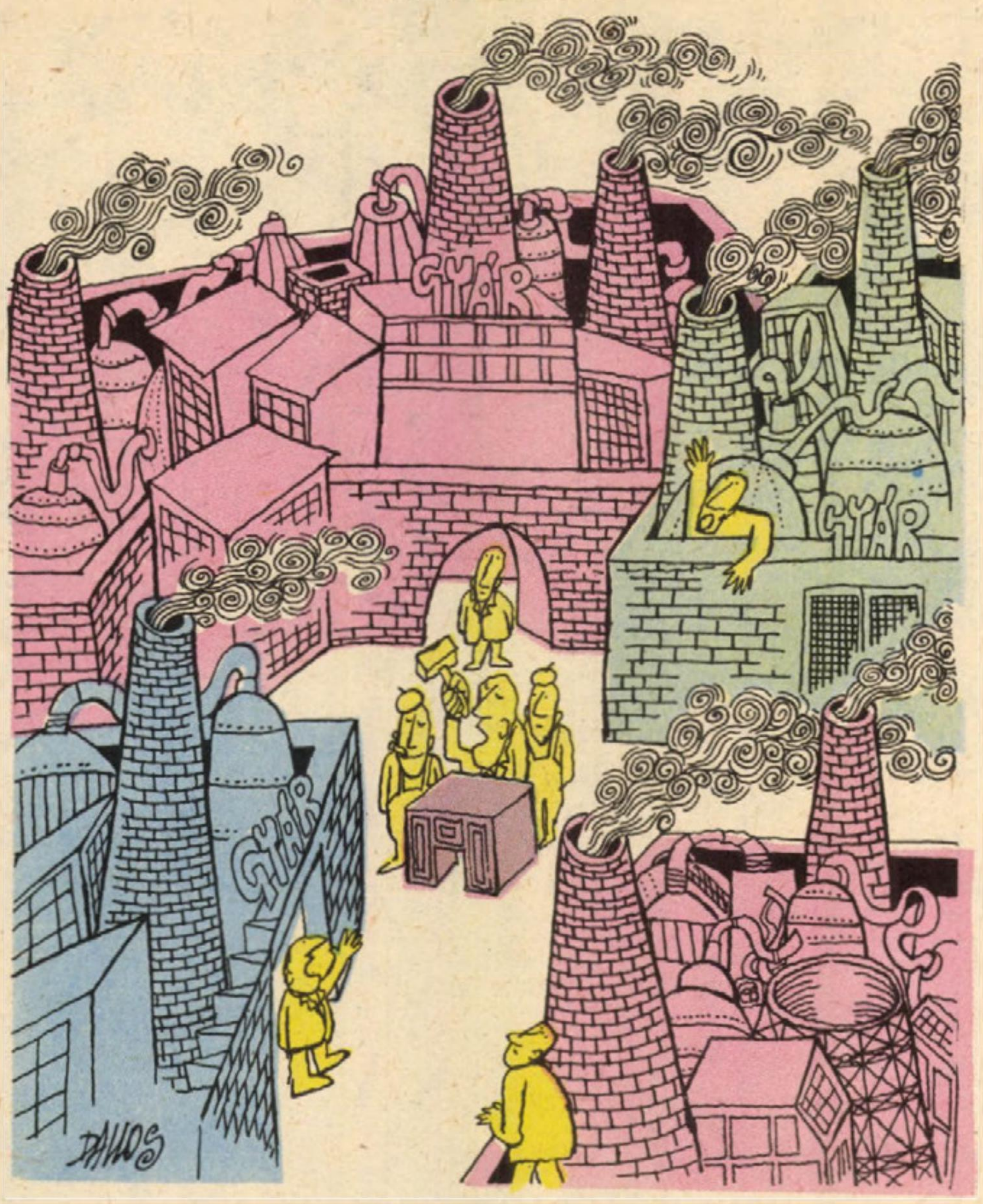
Georg Sebastiannal, a világhírű, Párizsban élő magyar karmesterrel készültünk Csajkovszkij Pique Dáma című művére. Én Hermant énekeltem. Sebastian kívánságára teljes jelmezben kellett próbálnunk. Ezt a furcsa, szokatlan kérést a karmester azzal indokolta, hogy jelmez nélkül nem ismerne meg bennünket. Forrón tűzött a nap, szabályos kánikula volt, és nekem a fullasztó melegben vastag szőrmebundában kellett énekelnem. Úgy éreztem magam, mintha a gőzfürdő medencéjében ülnék. Sebastian többször megismételtette az egyes jeleneteket és végre az a kép következett, amikor én revolverrel kényszerítettem a címszereplőt arra, hogy árulja el nekem a nyerő lapokat. Ekkor már a verejték a kezemre csurgott. A kártyajáték során azután egész vagyonomat elvesztettem és kétségbeesésemben agyonlőttem magam. Ekkor a hőségtől szinte aléltan dőltem az asztalra, de szerepem szerint a lövés után még be kellett fejeznem az áriát.

Amint vége volt az utolsó akkordnak, éreztem, hogy tovább egy pillanatig sem futotta volna erőmből. És akkor mérgemben halkan elkáromkodtam magam. Azonban én csak azt hittem, hogy halk voltam, mert a körülöttem álló kollégák meghallották, sőt valamit hallhatott Sebastian is, mert felkiáltott a színpadra: „Udvardy kérem, most semmi próza, Csajkovszkij ide semmi prózát nem jelzett."

Udvardy Tibor

MUNKAERŐ-AUKCIÓ

— Ki igér többet? 3150 először, másodszor . . .

MÁSUTT

Fontoskodó kis törpék sündörögnek,
alázat ül a hálás arcokon,
rutinmosoly, elismerés, csodálat,
és vége nincs hozsanna-glóriának
(ha késik is, de lesz rajta haszon).
Egy-egy elejtett morzsát felragadnak
s akár a pap az áldozási ostyát
felgyúlt örömmel hordják, felmutatják,
így súlya lesz a hordalék-szavaknak.
Esetlegesben lényeget kutatnak
a tévedést is tömjénfüstbe fonják,
a kétkedőt dühödten megcsaholják
s legott elismerő mosolyt aratnak,
a gazda arcán kél felismerése
hűségüknek: mint élnek-halnak érte.
A számítását mind meg is találja,
kitüntetés, jobb állás lesz az ára
s dörzsölt-csiszolt finom modorral élve
joggal hiszik sürgésüket öröknek,

fontoskodó kis törpék sündörögnek.

Frideczky Frigyes

KIVÉTEL

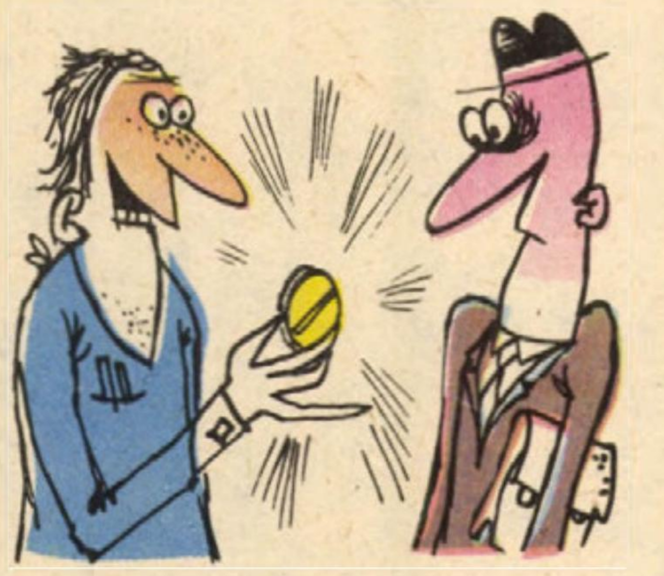
Felhívom figyelmét például a pénztárosunkra — intett kísérőm az üvegfalú szobában ülő férfi felé, aki szenvtelen arccal éppen ötszázas bankjegyeket rakott hatalmas kupacokba az asztalán. — Az elmúlt években rengeteg bajunk volt vele. Ha csak egy pillanatig nem tartottuk rajta a szemünket, már sikkasztott, már szaladt a lopott pénzzel a lóversenyre, az ügetőre.

— És most?

— Fillér hiánya sincs. Mert amúgy tisztességes fickó, kiváló pénzügyi szakember, s amióta rendszeresen szedi a Leszoktin pirulákat, rá sem tud nézni a lovakra. Olyannyira nem, hogy még a sakkozást is abbahagyta, mert ott is vannak lovak.

Indultunk tovább az irodaház folyosóján, illetve csak indultunk volna, mert a falhoz kellett lapulnunk, olyan terebélyes hölgy robogott el mellettünk. Vidáman dudorászott, pirospozsgás orcái majd kicsattantak az egészségtől.

— Ez Galambosné, gépírónő a titkárságon — tájékoztatott kísérőm. — Tavaly negyven kiló volt, írógéppel, három befűzött papírlappal, két indigóval együtt. A rengeteg cigaretta miatt. Állandóan kö-

högött, szédült, folyton fájt a feje, szúrt a szíve, sajgott a tüdeje, mindig fáradt volt és erőtlen. Idegileg is kész lett, különféle gátlások nyomasztották. Tisztában volt vele, hogy mindez a szüntelen dohányzás következménye, mégsem tudott lemondani róla. Egyik cigarettáról gyújtott rá a másikra, percig sem bírta ki bagó nélkül.

— Nála is a Leszoktin pirulákkal érték el ezt a csodálatos változást?

— Természetesen. És túl azon, hogy visszanyerte egészségét, étvágyát, munkakedvét, a gátlásait is levetkőzte, minden héten megver legalább egy trafikost, nemre, korra való tekintet nélkül. Annyira gyűlöli a nikotint.

Közben kiértünk a gyár udvarára.

— Meséljen még valamit erről a varázsbogyóról, erről a Leszoktinról — unszoltam kísérőmet.

— Az egész akkor kezdődött — mondta —, amikor az üzem vezetősége tavaly felmérte a helyzetet és úgy találta, hogy a káros szenvedélyek nagyon is károsak. A termelőmunkára, a dolgozók egészségére, családi életére, mindenre. Ezért utasítást adott a vegyi labornak, ott aztán előállították ezt a Leszoktint. Néhány ilyen pirula hatására az ember egykettőre leszokik a legmakacsabb káros, túlzásba vitt szenvedélyéről. Idejét, fizikai és szellemi erőit maradéktalanul a munkájának, a tanulásnak, a művelődésnek, a családjának, az igényes szórakozásnak szentelheti. A Leszoktin eredményeként a mi üzemünk dolgozói mindenben mérsékletesek, megfontoltak. Nálunk nem talál ma már sem eszeveszett szoknyabolondot, sem mániákus foci szurkolót, sem feketekávé-habzsolót, sem tánczene-őrület, lottó-, totó-megszállottat, ulti-tébolyultat. Mindezt módjával, úgy, ahogy kell, ez az életelv és ez a gyakorlat a mi gyárunkban.

Bármennyire hihetetlennek is tűnt, amit mondott, a saját szememmel győződhettem meg az üzemlátogatás során, hogy ez mind igaz. A műhelyekben nem rontotta a levegőt cigarettafüst, a hivatali helyiségekben nem terjengett kávéillat, senki sem foglalkozott totó-, lottócédulák kitöltésével, tanúja voltam, hogy az egyik brigád, ahol átmenetileg elfogyott a nyersanyag, a várakozást nem kártyázással töltötte, hanem egészségügyi tornába kezdett — guggolás, törzsdöntögetés, fekvőtámasz, azt hittem, álmodom.

Bevallom, nagyon fellelkesítettek a látottak, már éppen gratulálni akartam kísérőmnek a Leszoktinnal elért szenzációs sikereikhez, amikor egy zilált külsejű férfit pillantottam meg a gépcsarnokban. Tántorogva ment az egyik masinától a másikhoz, közben hadonászott és istentelenül hamisan énekelte, hogy: „Ha bemegyek a kocsmába, bent leszek, ha kirúgnak a kocsmából, kint leszek . . ."

— Kérem — fordultam megdöbbenve kísérőmhöz —, ez az ember be van rúgva! Ittas, mákos, be van szíva, tajt siker! Adjanak neki gyorsan néhány pirulát!

Sajnálkozva tárta szét a karját.

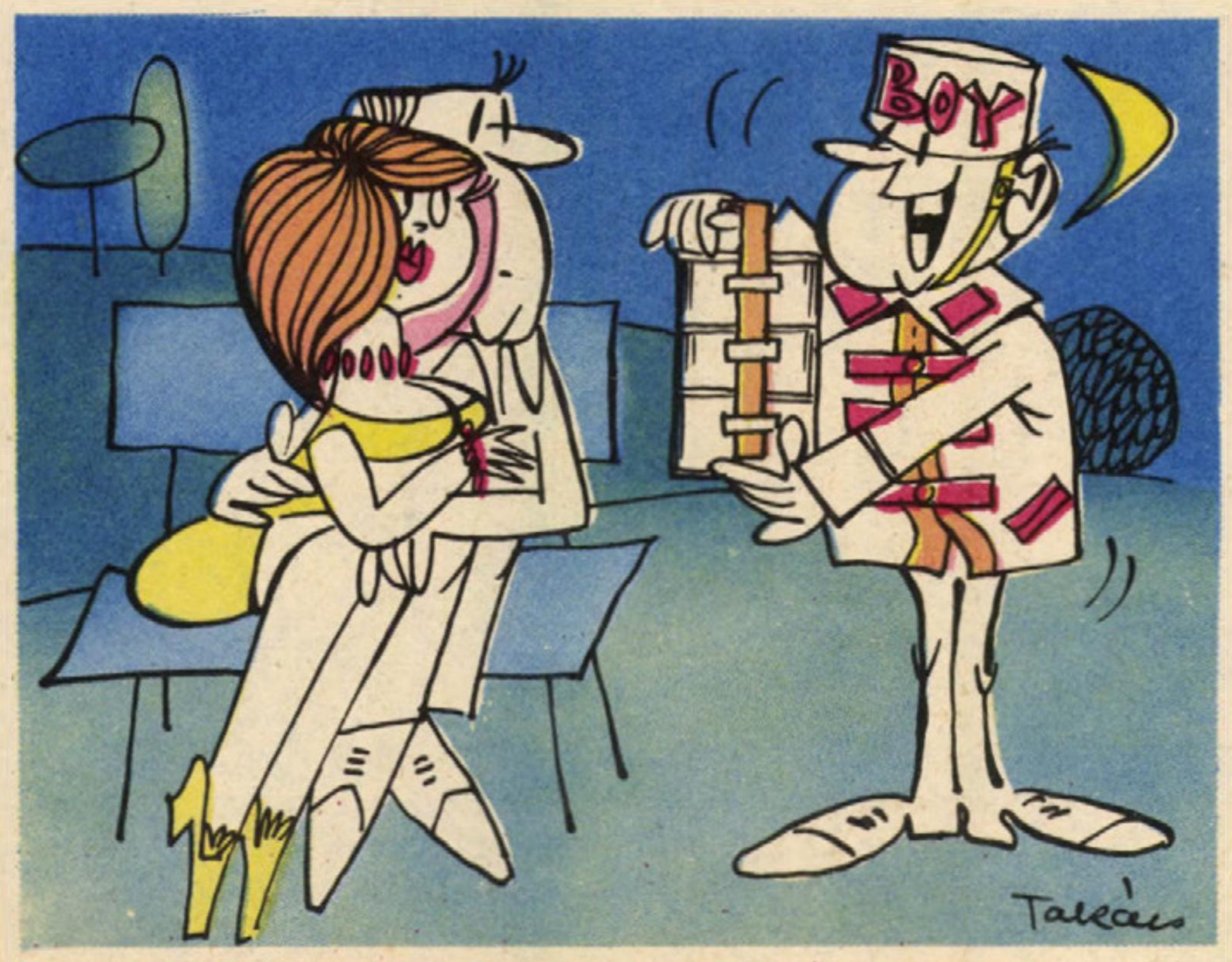
— Nem lehet. Ennek az egyetlen embernek nem jár Leszoktin. A közösség érdeke azt követeli, hogy maradjon részeg. Minél jobban el van ázva, annál jobb.

— Miért?! Kicsoda ez az ember?

— Minőségi ellenőr.

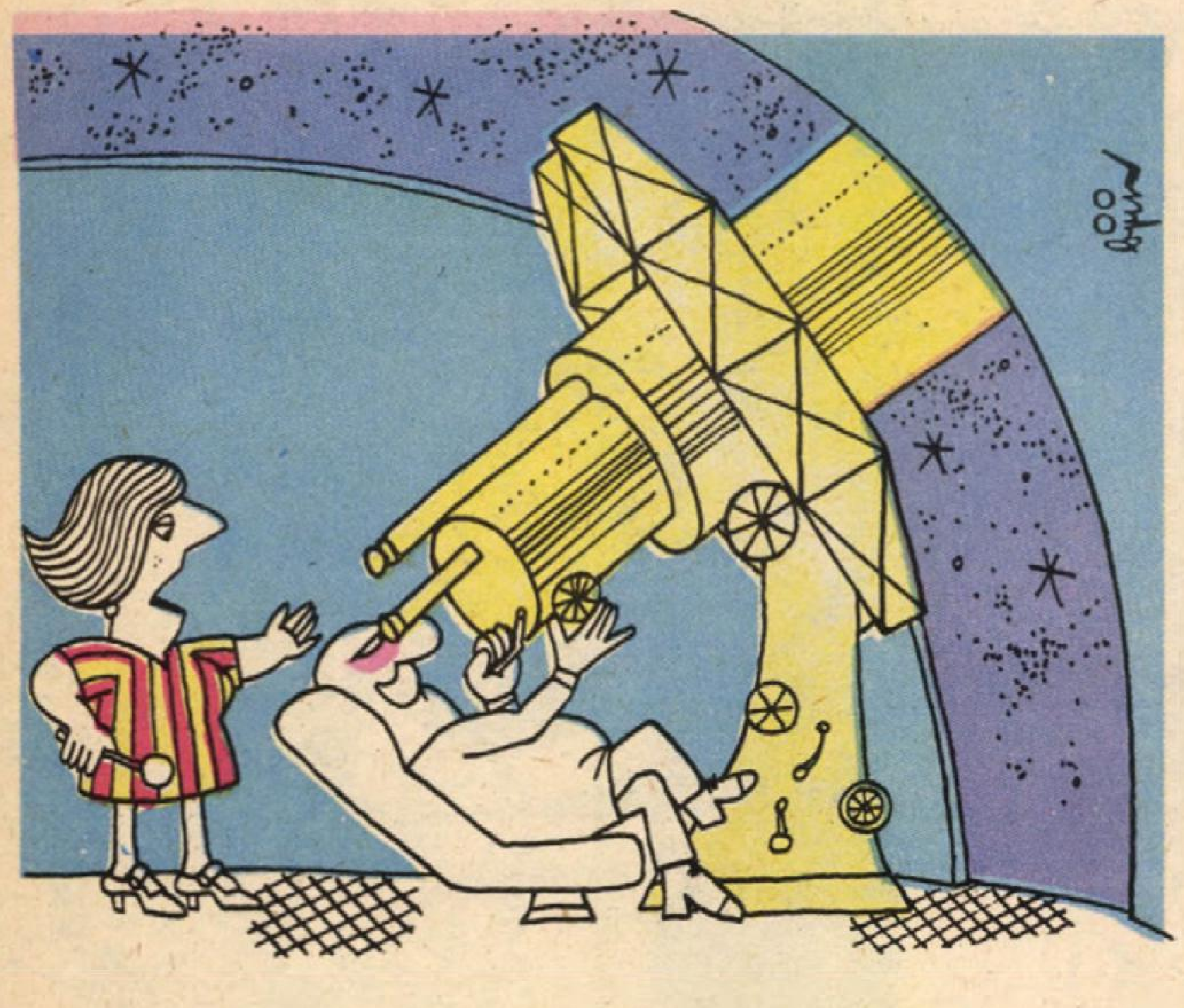
Kürti András

MEGÉRTŐ ASSZONY

— A kedves felesége küldi a vacsorát.

MEGGYŐZŐ ÉRVELÉS

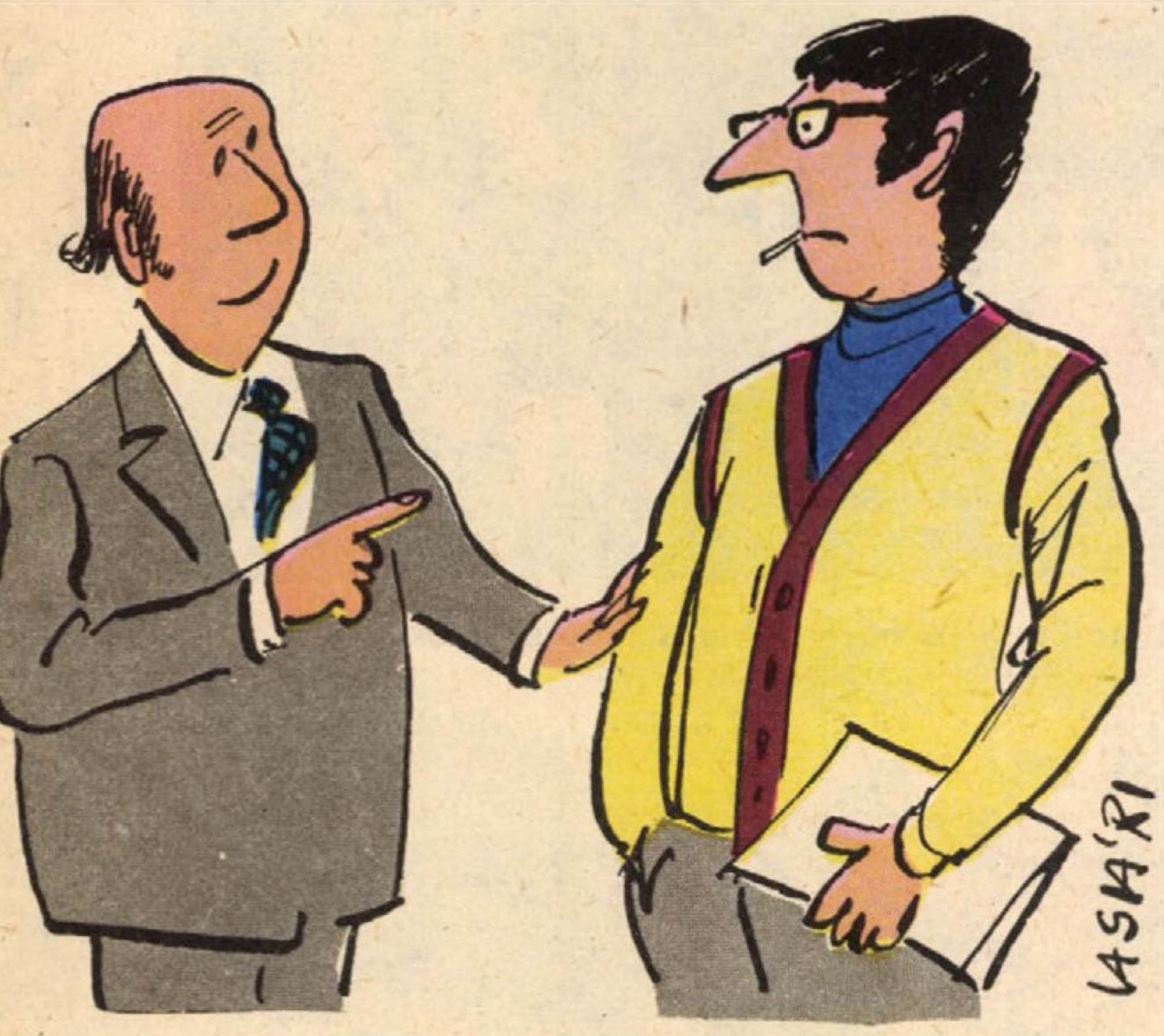
– Fiacskám, az a bolygó nem szalad el, de a vacsora teljesen kihűl...

ASZÁLYKÁR

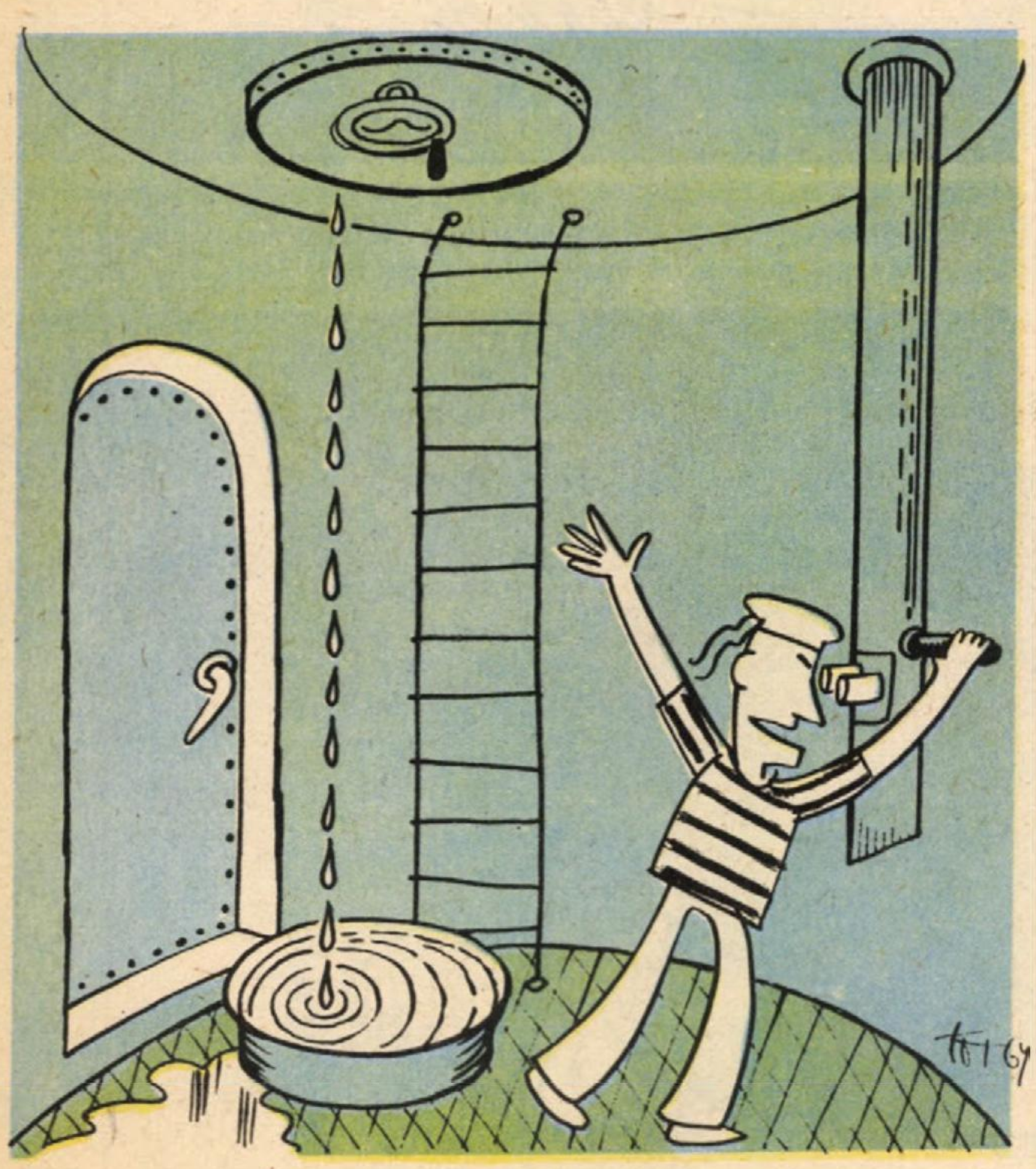
– Tönkremegyünk, ha nem esik az eső...

FÉRFIDOLGOK

– Felpróbálhatom a parókádat?

BEÁZÁS

– Kapitány úr, megjött a szerelő!

NO-SOUND

A világsztár remekül érezte magát a dobogón. Karcsú ujjai pokoli iramban száguldoztak a billentyűkön, mint egy különös derbi tíz versenyparipája. Most fél karját a magasba emelte és fejét hátravetve dalolta túlcsordult szívének örömét és bánatát egyenest a zsinórpadlás felé.

Különös produkció volt. Annál különösebb, mivel a csarnokot zsúfolásig megtöltő elegáns közönség egy árva kukkot sem hallott az egészből. Az első sorba még leszivárgott valami bágyadt kis zizergés, egyébként azonban siket csend borult a nézőtérre, mint egy nagy, fekete ásítás.

A kulisszák mögött kék istennyilákat hajigált a pánik.

— Marhák! — ordított egy köpönyeges. — Elfelejtettétek bekapcsolni a mikrofont.

— Nyavalyát — hangzott valahonnét felülről. — Hát mit dugjon be az ember gyereke, ha egyszer nincs mit bedugnia? Valaki lelopta a madzag végiről a T-dugót!

— Azonnal rohanjon valaki a Keravillhoz másik T-dugóért!

— Abszolúte felesleges — szólt egy gumicsizmás. — A mikrofon is lerobbant. A Blauerék Pistikája már tegnap hazavitte belőle az egész tölteléket. Kell neki a vasútmodellezéshez meg a politechnikához. Mérnök lesz abból a gyerekből, akárki meglássa.

— Ezért ön felel, Vén úr — mondta jeges hangon egy szmokingos, aki hasonló esetekben mindig magázódni szokott.

— Nem vállalom! — sikoltott a pulóveres. — Nem elég, hogy a koncepciómat adom, a szívemet szaggatom, ki még a T-dugóval is én törődjem? Az én fejem sem kápolna!

A világsztár válla szinkópás rángásokba kezdett, karja, lába négyfelé vonaglott s a nyaka oldalvást csuklott, amint elragadtatott és megkapó, ám teljesen néma frázissal befejezte az első számot.

A közönség, amely eleinte könnyed kuncogások, később kaján kurjantások közepette figyelte a produkciót, most egyértelmű füttykoncertre fakadt. E koncert művészi értéke messze elmaradt a világsztáré mögött, de legalább hallani lehetett.

— Nem könnyű publikum — mondta a világsztár az öltöző karosszékébe roskadva. — Mintha egy kicsit hűvösek lennének.

— Fel fognak melegedni — nyugtatta a tolmács ijedt kis szikrákkal a szemében. — Hajaj. De még mennyire.

— Valamit tenni kell — mondta a szmokingos. — Végül is ezek az emberek súlyos pénzeket adtak a belépőjegyért.

— Ott egye meg a fene — zihált a pulóveres. — De a művészetem... a koncepcióim... a hitem... a kritikusok...

— Bízzátok apátokra — mondta a dagadt konferanszié, frakkjának rózsaszín flittereit villogtatva. — Nekem ez bakfitty, ifjú éveimben Kant és Proust műveivel házaltam Bubusegyházán...

Felragasztotta kettes számú kultúrmosolyát és kiment a függöny elé.

— Mélyen tisztelt hölgyeim és uraim — mondta. — Őszinte meghatottsággal nyugtázzuk azt az elmélyült figyelmet és megértést, amellyel önök a művész megrázó teljesítményét fogadták. Most már bevallhatom: meglepetésnek szántuk ezt a produkciót, ezért is nem jeleztem előre, mire készül a mester. A nyugati világ haladó köreiben viharos gyorsasággal hódít ez a stílus, az antimuzsika, a no-sound, a néma zene áramlata. Vad és elkeseredett tiltakozás ez csikorgó korunk zajártalmai ellen, a lázadó kisember hangtalan sikolya. Amíg a nap minden percében csörömpölés csördül a nyakunk közé, durrogás durrant képen, robaj dobol a dobhártyán... addig maradjon néma a doromb és a dalnok. És kérdem én: végül is elképzelhető-e megragadóbb hangszer a pucér emberi arcnál? Hölgyeim és uraim, fogadják továbbra is szívesen világhírű vendégünket. Ladies and gentlemen... következik a second part...

Egy óra múlva az elegáns közönség tombolva búcsúzott a világsztártól. Melegágyi növényeket, ötvösművészeti ritkaságokat és kisebb nemesprémeket hajigáltak a színpadra.

— A mimikája megragadó volt — mondta egy kritikus a mély meggyőződés hangján. — Cimpatechnikája átlagon felüli és szempillájának billenése a legnagyobbakéval vetekszik. Különösen a largó-részben...

— Igaza volt — mondta a világsztár a tolmácsnak. — A végére azért egy kicsit felmelegedtek.

A szmokingos elégedetten ment a telefonhoz. Remélte, hogy a következő alkalomra sikerül egy sánta táncosnőt szerződtetnie. Új-Zélandból.

Peterdi Pál

DIRIB-DARAB

RÖVID TÖRTÉNETEK

— Megint elvesztettem a gazdámat... — mondta egy kutya a gazda feleségének, amint hazatért a sétából.

✻

— Nálunk olyan rossz a közbiztonság — szólt valaki —, hogy sötétedés után a bűnözők sem mernek az utcára menni...

✻

— Mégis csak sikeres volt az életem... — mondta egy ember, nyolc négyzetméteres telkét nézegetve.

Így szólt egy író:
— Kirándultam az életbe, de otthon felejtettem a szemüvegemet...

✻

SZÍNHÁZI HÍR

A színház orvosa hetven nézőnek nyújtott elsősegélyt, akik véresre tapsolták tenyerüket...

✻

NÉPMESE-TÖREDÉK

A szegény ember kenyeret evett. Így szólt hozzá a gazdag ember:
— Dáridózunk? Dáridózunk?...

✻

Helytelen folyton csak arra gondolni, hogy mi lesz a túlvilágon? Azt sem tudjuk még, hogy mi lesz e világon?...

✻

HIVATALBAN

— Farkas kartárs! Egy bárány van kint. Mit csináljak vele?
— Küldje be. Jó lesz reggelire...

Egy rendőrtisztviselő emlékirataiból.
„...A legszebb mesék a rendőrségen születnek..."

✻

Egy zsebtolvaj így szólt:
— Milyen kár, hogy az embernek csak két keze van...

✻

VÁGYAK

— Szeretnék újra húszéves lenni... — sóhajtott egy huszonegy éves ifjú.

✻

Így szólt egy ember:
— Az okos emberek hallgatásából tanulok a legtöbbet.

✻

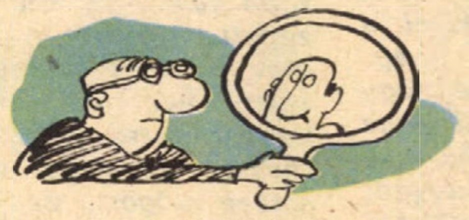
FÉL-SIKER

Egy zsonglőr így szólt:
— Egyszerre 10 tojást tudok feldobni. Csak még elkapni nem tudom őket...

✻

PÁRBESZÉD

— Ismerd meg önmagadat!
— Nem merem...

AFORIZMA

Tévedéseink rendszerét tapasztalatnak nevezzük.

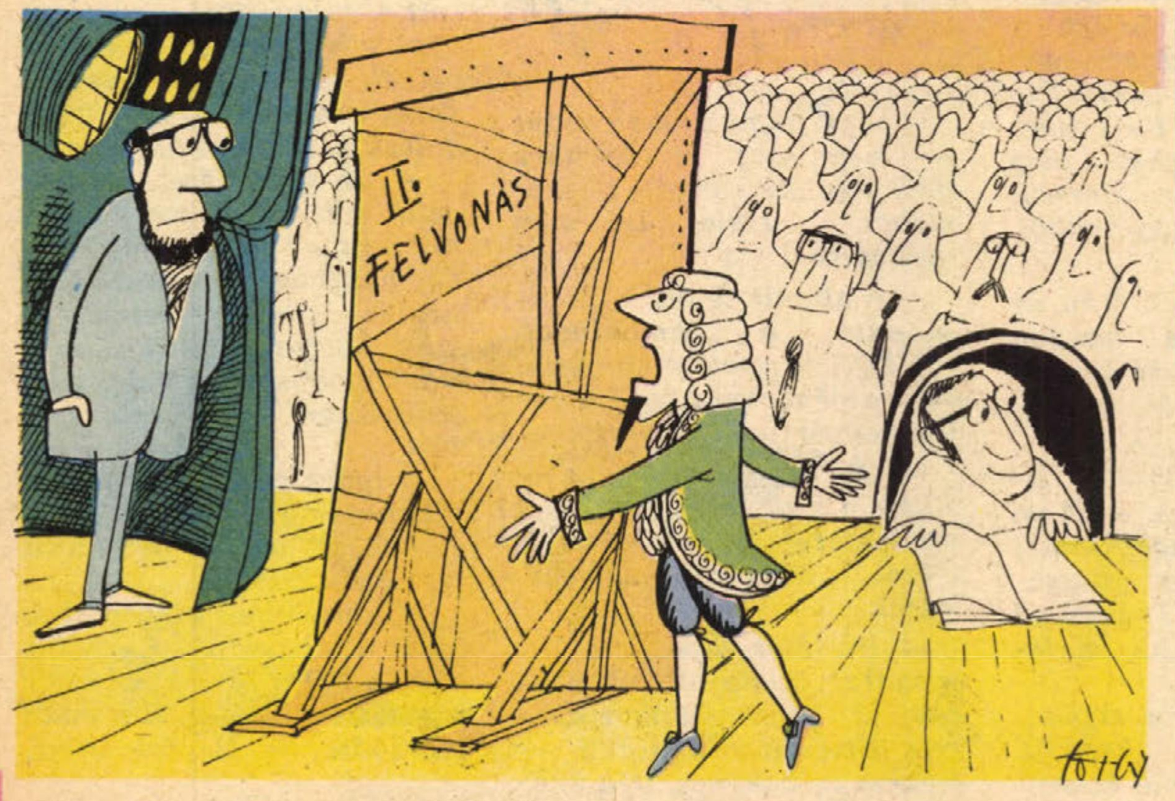
✻

KÖLCSÖNÖSSÉG

— Nálunk most uborkaszezon van... — mondták egy színházban.
— Nálunk is... — mondták egy termelőszövetkezetben.

B. Szilágyi János

FŐISKOLÁSOK VIZSGAELŐADÁSA

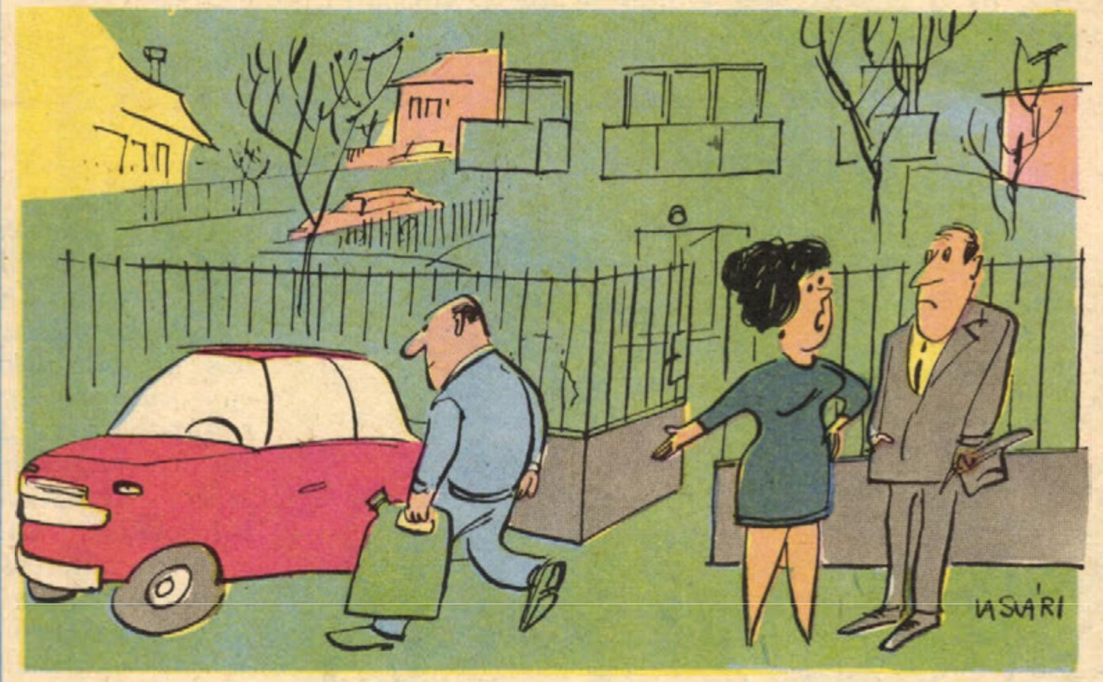
– Tanár úr, kérem, nem súgnak!

Endrődi István:

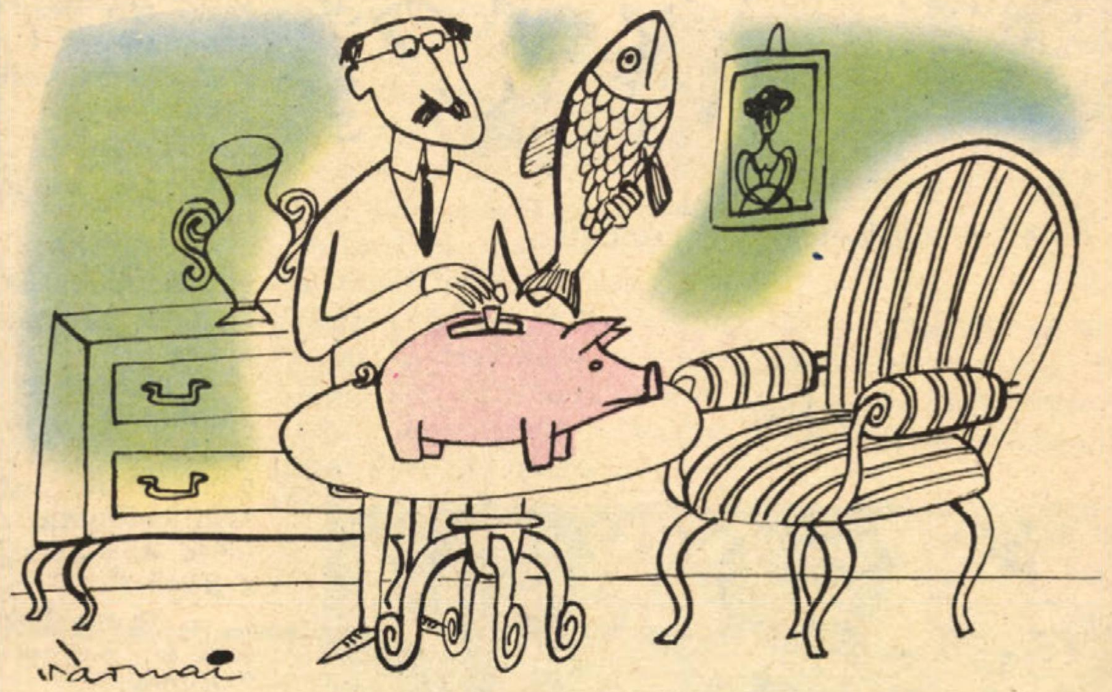
A süllyedő hajón pénzért árulni a mentőöveket!

Vasvári Anna:

– Két napja nem iszik, félreteszi hűtővíznek...

Várnai György:

– Ha valaki még a halpénzt is perselybe gyűjti.

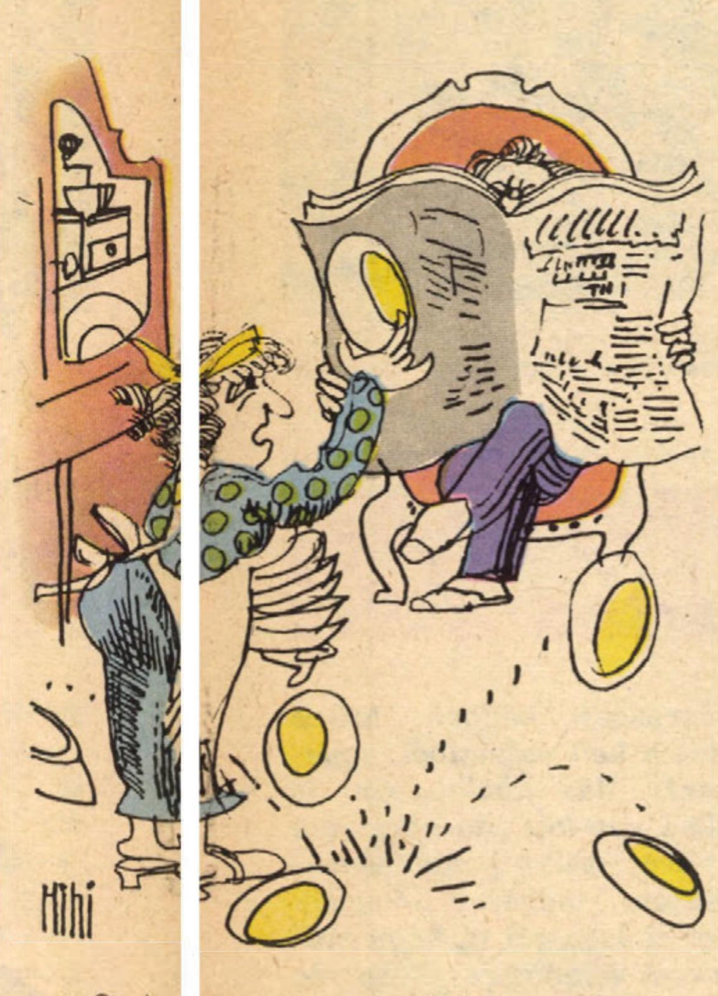
Tót Gyula:

– Minden szobamat kiadtam albérletbe...

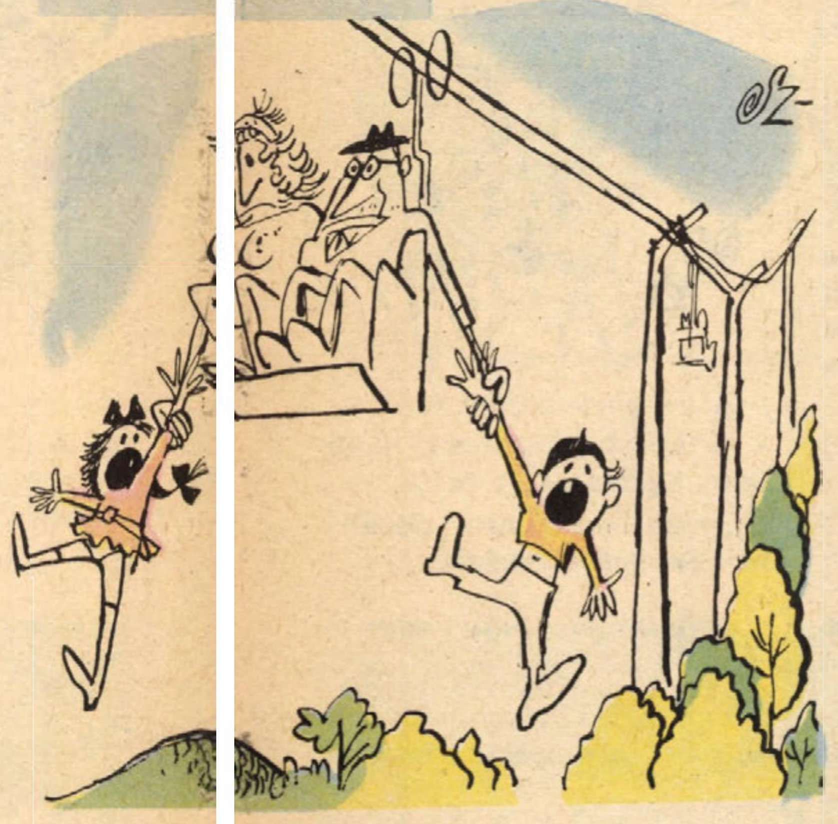
MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
Mi az abszolút anyagiasság?

Hegedű István:

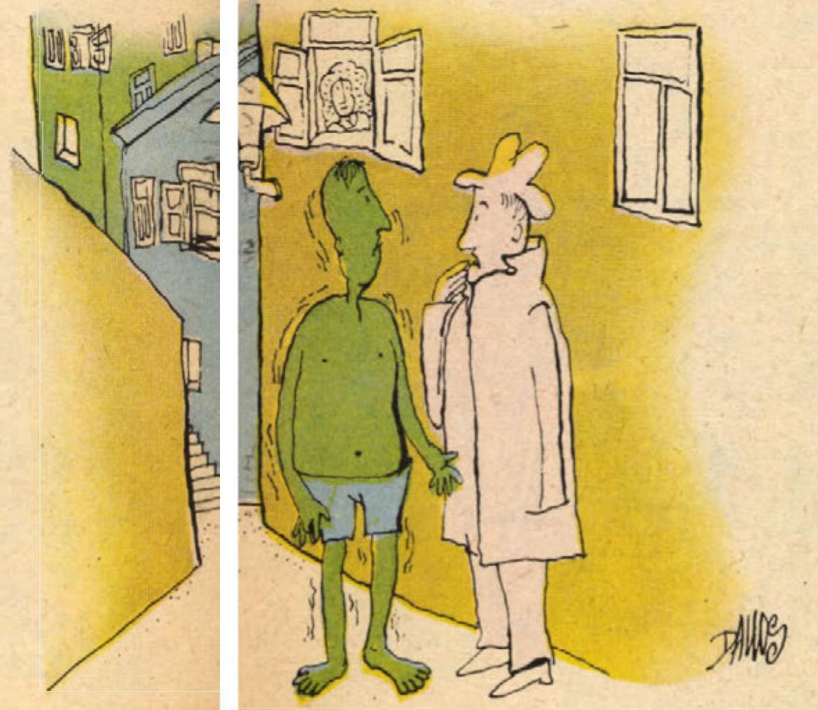

– Csak ...rhetetlen tányérokat vagdosni a földhöz...

Szür-Szabó József:

Dallos Jenő:

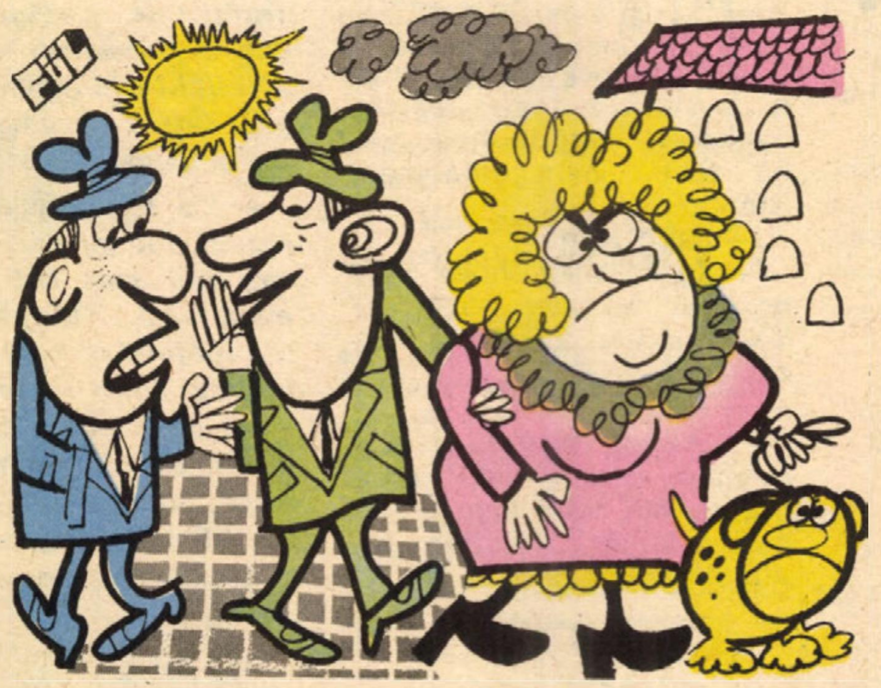
– A feleségem még a ruhámra is sajnálja a pénzt...

Erdei Sándor:

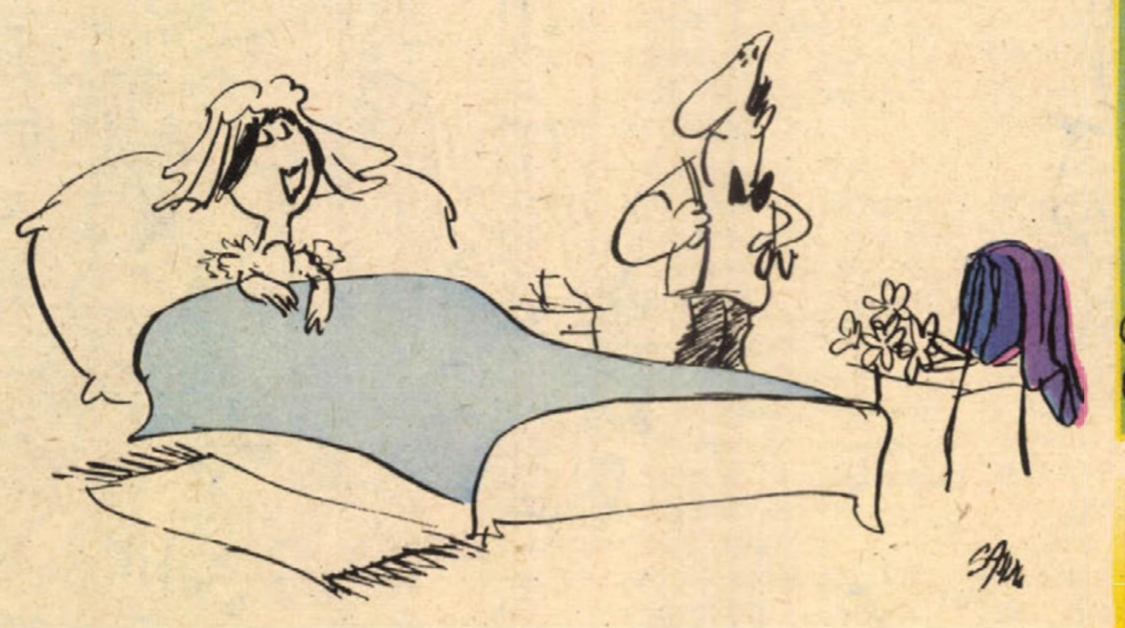
Ha valaki a kezét mindig a pénztárcáján tartja.

Fülöp György:

– Megőrültél? Elveszel egy ilyen csúnya nőt, öt x-szel a háta mögött?
– Igaz, de pontosan öt x-e volt a lottószelvényén is!

Sajdik Ferenc:

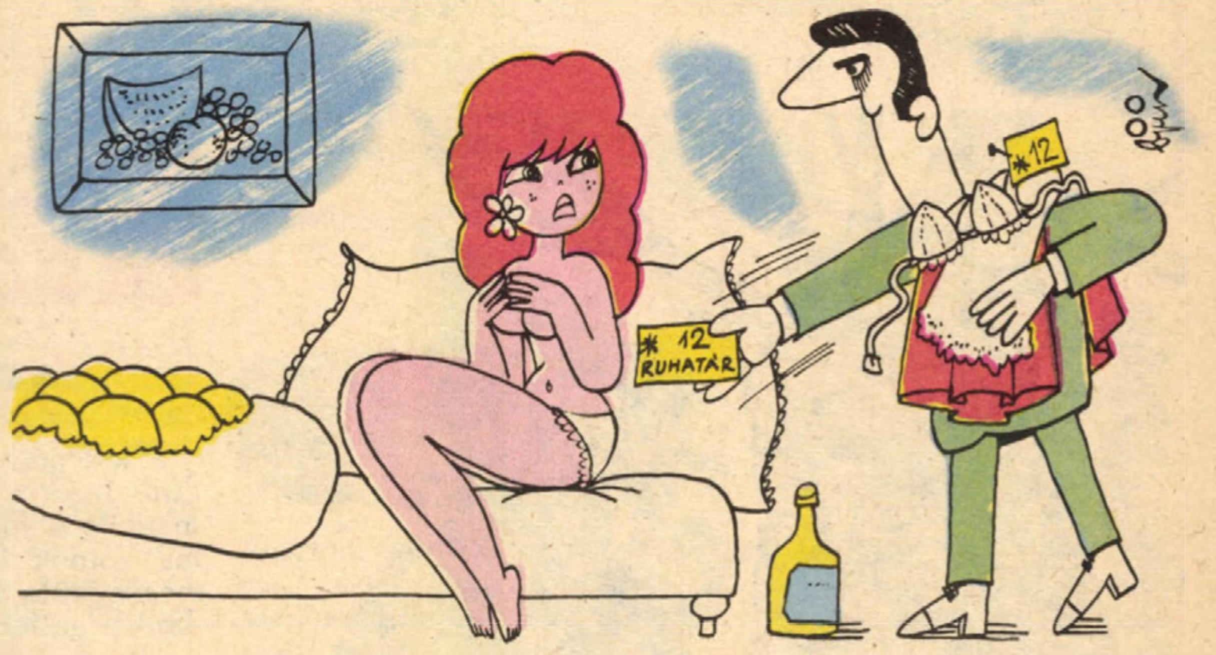
– Szívecském, elfelejtetted a pénzt kitenni az éjjeliszekrényre.

Barát József:

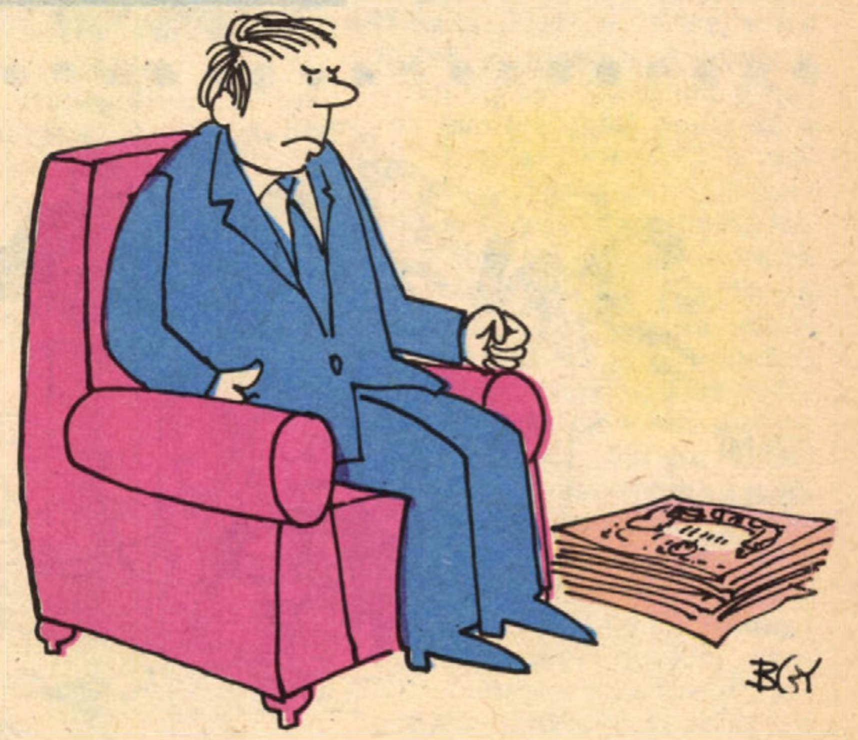
– Mennyit fizetnek, ha megmondom?...

Balázs-Piri Balázs:

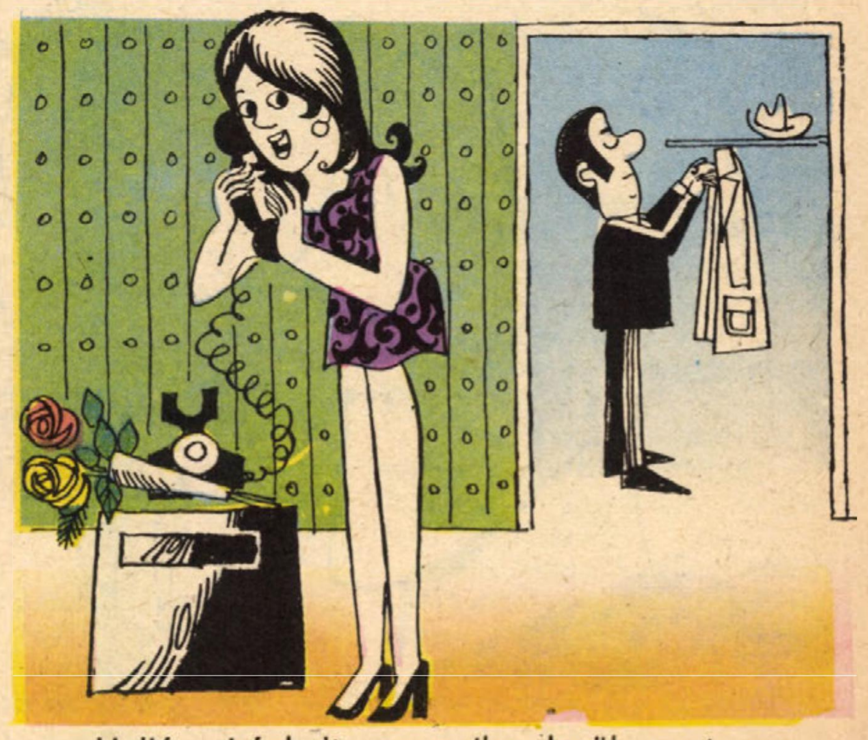
– Hölgylátogatótól ruhatári díjat szedni.

Brenner György:

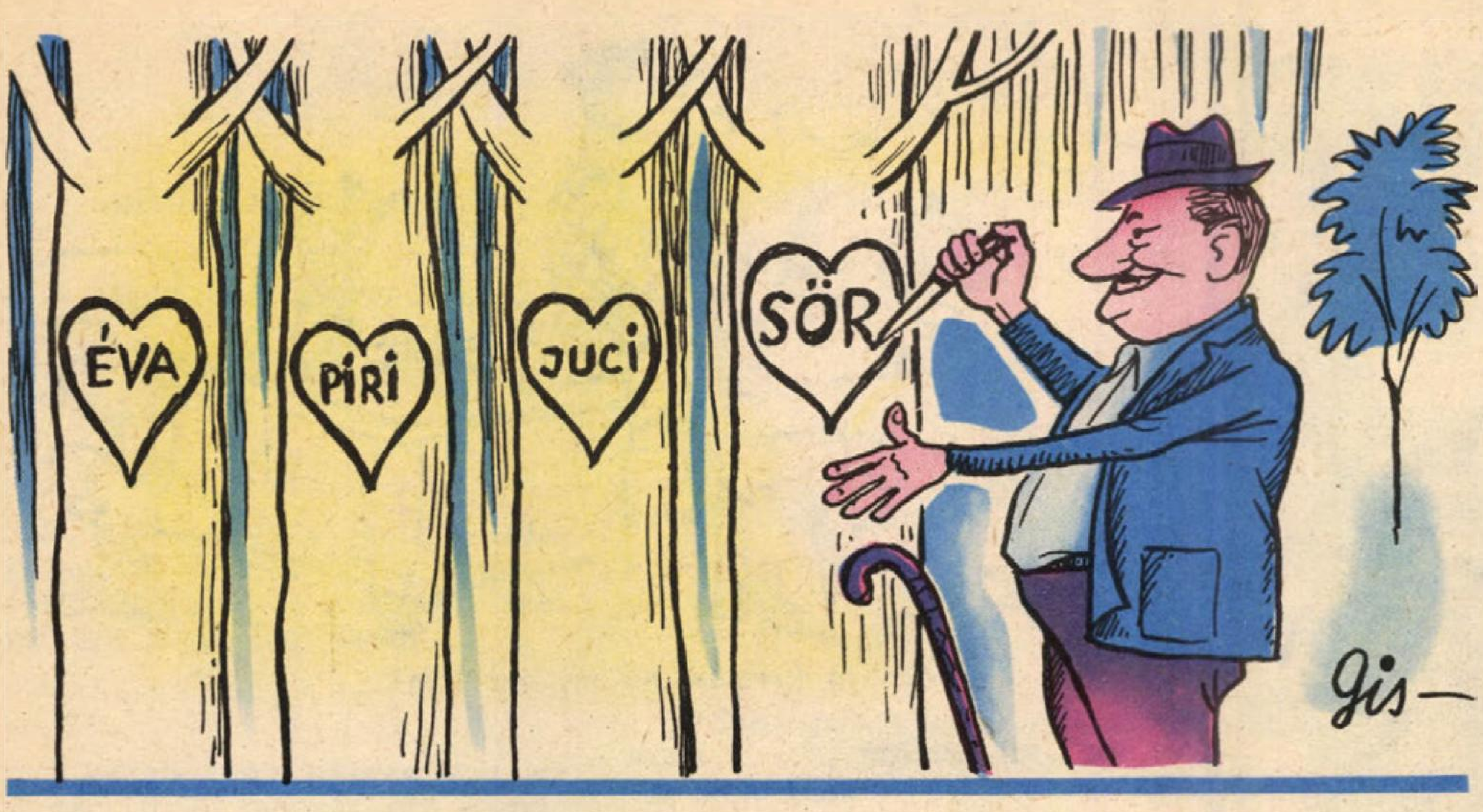
– Ha valakinek örökké csak a békekölcsön-húzáson jár az esze.

Mészáros András:

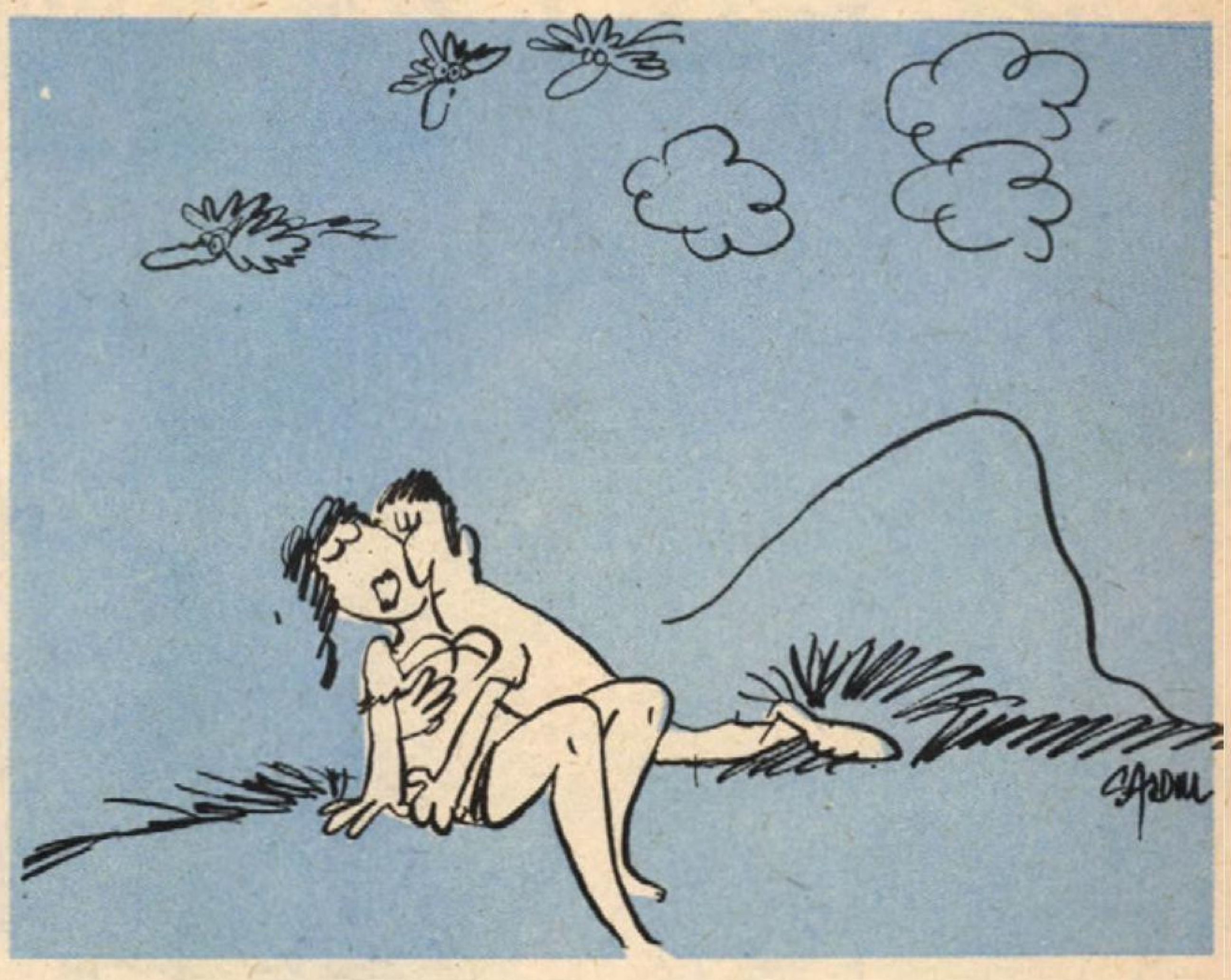

– Halló, virágbolt, mennyibe kerül most egy szál rózsa?

SZERELEM

BIZALMATLANSÁG

– Ejnye, szívem, hányszor esküdjek még, hogy ezen a helyen te vagy az első?

AMBÍCIÓ

ÜZEMI ZENEKAR

Fantasztikus esetek

A POFON

A két pofon akkorát csattant, hogy a Körúton szinte megállt a forgalom. A vállas, zömök férfi ezek után megragadta a vékony fiatalember gallérját:

— Majd megtanulod, hogy ne udvarolj férjes asszonyoknak! Esküdj, hogy soha többé nem találkozol Etával!

— Esküszöm.

— Ígérd meg, hogy nem borítasz fel egy harmonikus, makulátlan tiszta házasságot.

— Ígérem.

— Akkor most tűnj el a szemem elől és vedd tudomásul, Eta soha nem csalja meg a férjét... Rajtam kívül senkivel...

ÉNEKESNŐ

A konferanszié mindent elkövetett, hogy csillogjon a szeme a lelkesedéstől, amikor bejelenti a következő műsorszámot:

— Hölgyeim és uraim! Most Tropa Anasztázia, a kitűnő énekművésznő lép önök elé. Fogadják az őt megillető tapssal.

Néhány tenyér udvariasan összeverődött. Aztán, aranylamé estélyi ruhájában a művésznő megjelent a reflektorfényben. Két lépést tett a közönség felé és mélyen meghajolt:

— Ne haragudjanak, úgy érzem, hogy éneklés előtt egy pár szót kell szólnom magamról!. Tulajdonképpen a cipőfelsőrész-készítő pályához több érzékem van, mint az ökléshez. A hallásomról jobb nem beszélnünk, ami pedig a hangomat illeti, az olyan idegborzoló, mint egy hajókürt vészjelzése, ködben. Mégis élnem kell valamiből, ugyebár? Más szakmában is akad egy-két oda nem való ember, miért pont én restelljem magam? Vegyék számításba azt is, hogy műsorom mindössze tíz percig tart. Ezt akár fél lábon állva is kibírják. Ezek után remélem, megtapsol a kedves közönség. Ha másért nem, az őszinteségemért.

A zongorista felé fordult:

— Mindnyájunknak jobb lesz, ha túlesünk rajta.

Aztán mindenre elszántan énekelni kezdett...

Galambos Szilveszter

A HÚSVÉT-SZIGETEKEN

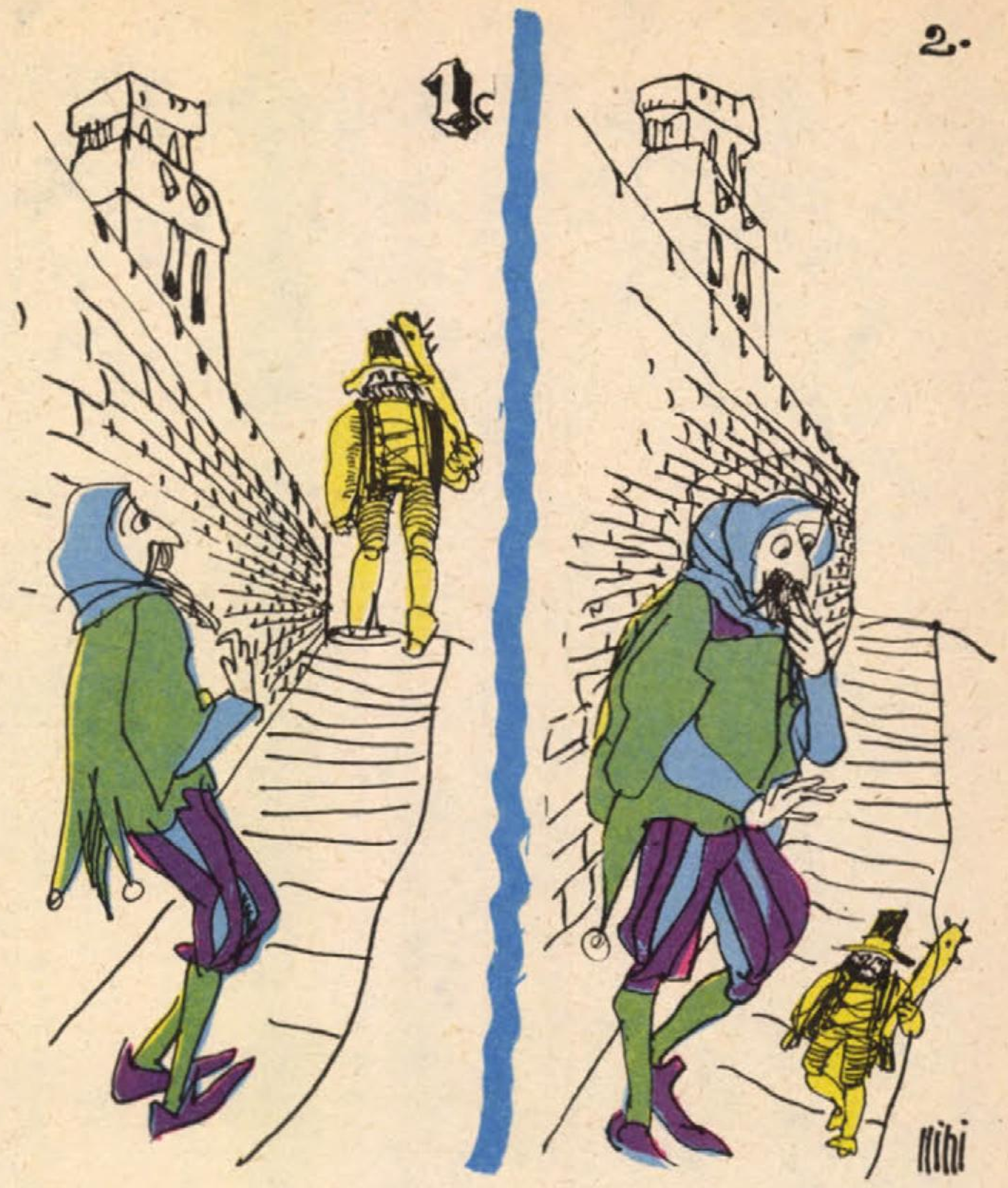
– Itt mekkora lehetett a személyi kultusz...

AZ ÉVSZÁZAD RIPORTJA

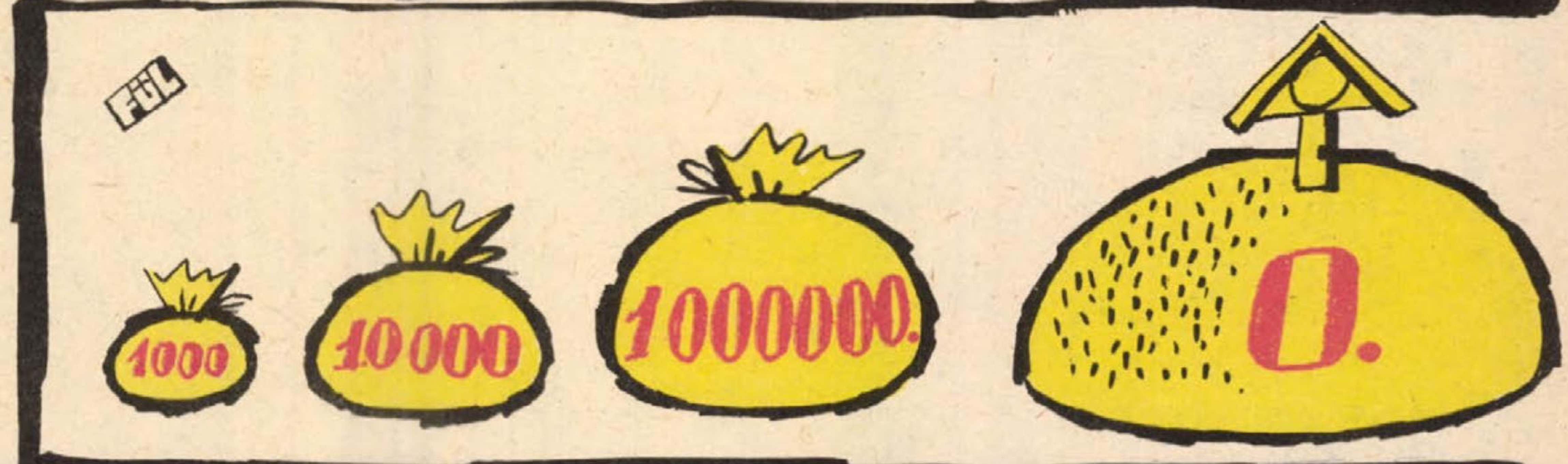
– Akár hiszik, kedves nézőink, akár nem, egy budapesti család vidékre költözik!

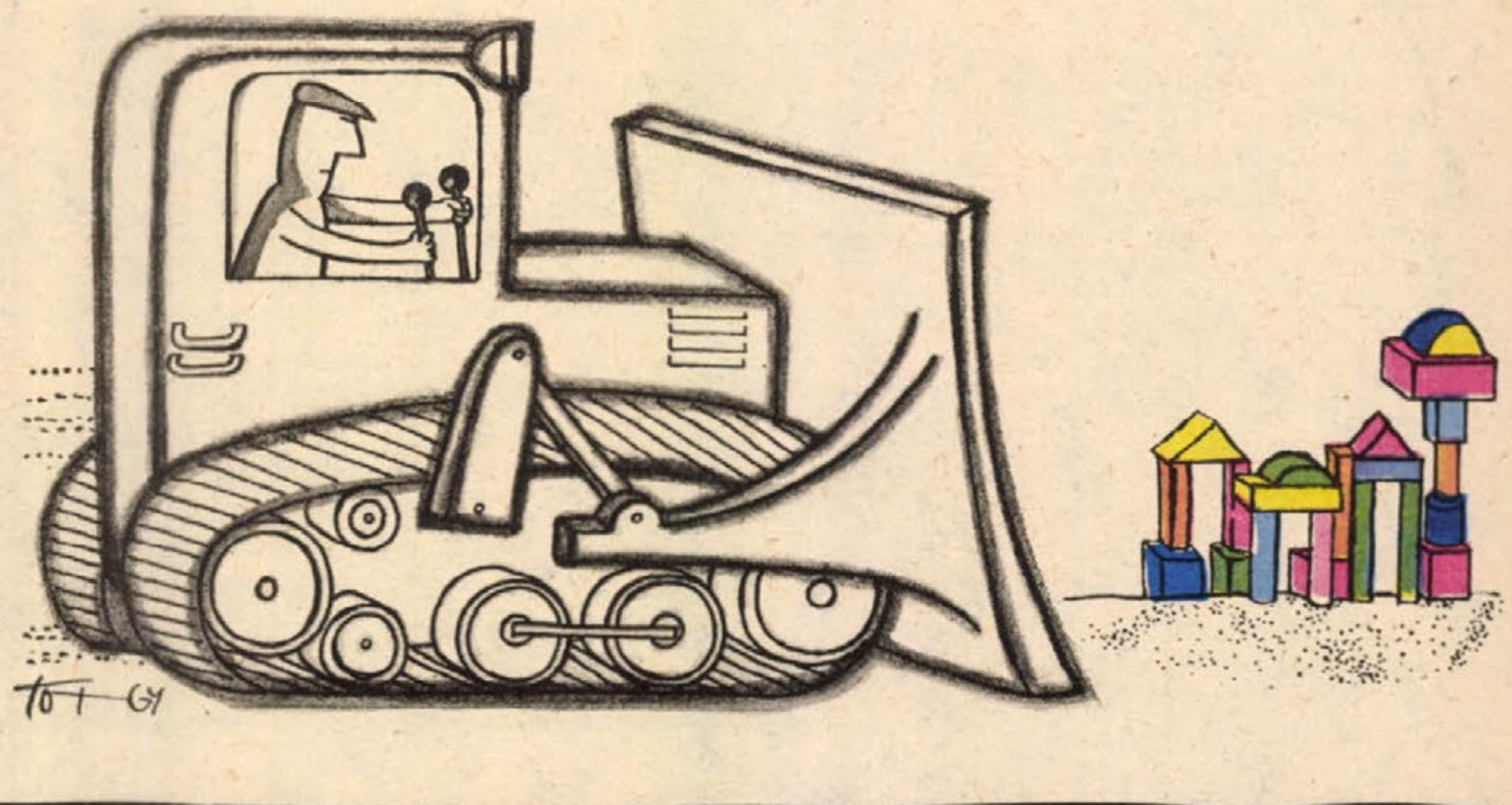

arányOK

VÁRNAI,
SZŰR-SZABÓ,
HEGEDŰS,
FÜLÖP,
SAJDIK,
TÓT,
BRENNER

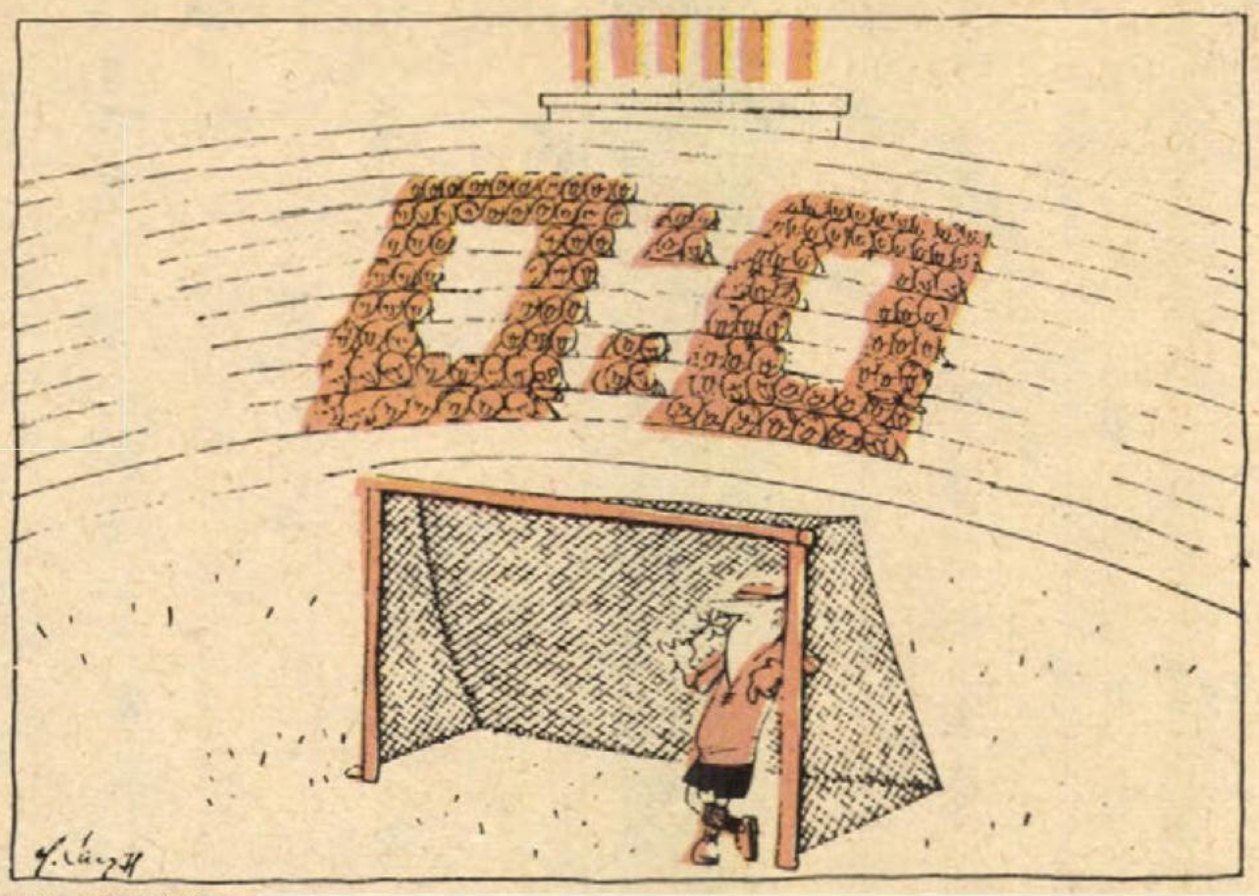

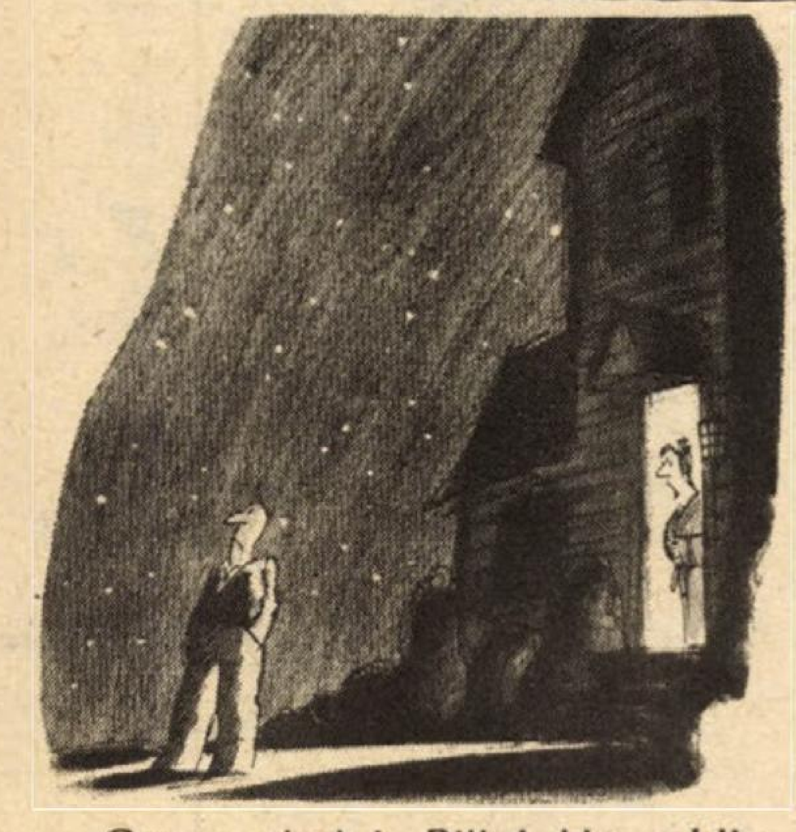
import humor

UNALMAS MÉRKŐZÉS

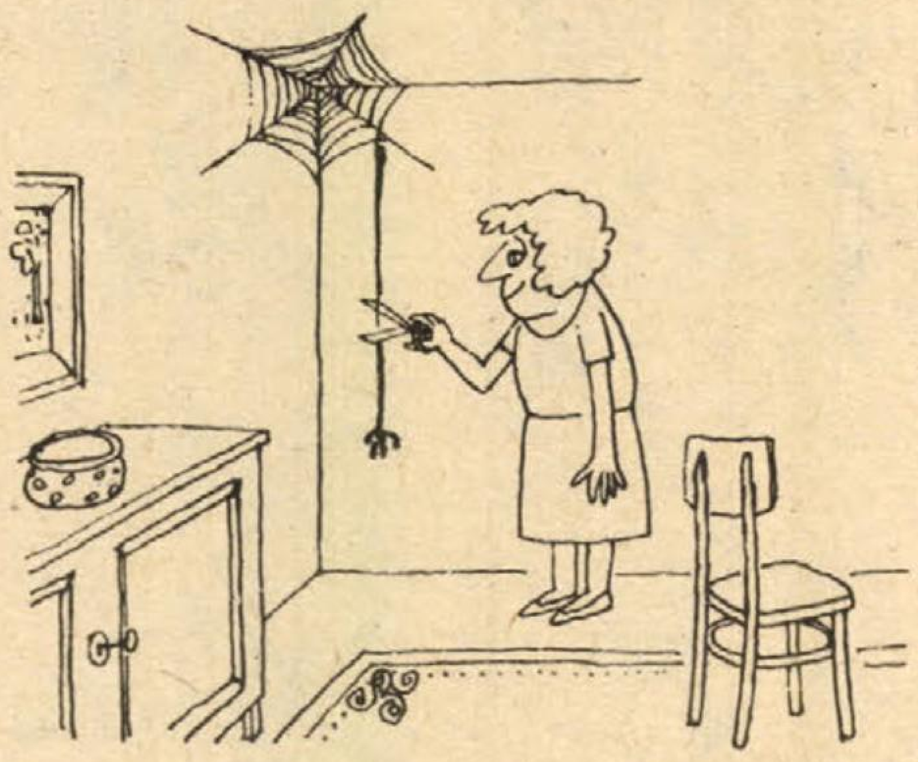
(Krokodil, Moszkva)

– Gyere aludni, Billy! Ha eddig nem jött vissza a bumerángod, most már hiába várod...

(„New Yorker")

NAGYTAKARÍTÁS

(„Paris Match")

MINDZSÁHAJ GÜRSZED*

MOSOLYOGNAK-E A ROBOTOK?

Sok minden megesik Újév táján. Még olyasmi is, amit nehéz elhinni. Mondják, hogy az egyik december végi napon Ulánbátorban robotkiállítást rendeztek. A termekben állítólag reggeltől estig tolongtak a látogatók. A robotok nagyon különbözők voltak: a fejük kerek, négyszögletes, rombusz alakú, a testük magas, tömzsi, kövér, sovány. Szóval éppen úgy, mint az embereknek. Bemutatták azt is, mit tudnak. Az egyik szavalt, a másik énekelt, a harmadik falra akasztható fémdíszeket hajlítgatott, a negyedik sakkfeladványokat oldott meg. Mások elektronikus számítógépek segítségével régmúlt idők titkaira derítettek fényt, vagy azt mondták el, milyenek lesznek évszázadok múlva az emberek.

Különösen a Vénusz nevű elektronikus fémszépség örvendett nagy népszerűségnek, akit mutatta be a látogatóknak, hogyan fognak öltözködni, szerelmet vallani, randevúra járni a harmincadik században.

— Tisztelt látogatók — mondta végül —, kérdéseiket táplálják be a törzsem bal oldalába épített berendezésbe. Néhány másodpercen belül megkapják a választ.

A nézők, szemüket zavartan lesütve, a gondolataikat rendezgették. Aztán előlépett egy fiatalember, és megnyomta a jelzett gombot Vénusz testén.

— Hogyan fognak mosolyogni a nők azokban a távoli időkben?

Felvillantak a lámpák és az elektronikus fémszépség elektronikus agyába továbbították a kérdést. Azonnal megjött a válasz:

— A harmincadik század asszonyai még bájosabban és kacérabban mosolyognak majd, mint ma.

— Csakhogy a mosoly gyakran csalóka! — nyomta meg újra a gombot a fiatalember.

— Abban a században a „csalás", „csalóka" szavak már csak az értelmező szótárban léteznek.

Egy nő lépett a robothoz:

— Remélhető-e, hogy a harmincadik században a főnökeink is mosolyogni fognak?

— Azok most is derűsek. Igaz, ha túl vannak terhelve a munkával, rossz a kedvük. Ám családi körben, amikor jó a hangulatuk, egészen biztosan mosolyognak.

— Vannak olyan férfiak, akik otthon sem enyhülnek meg, csak parancsolgatnak! — nyomta meg egy másik asszony a gombot.

— Addigra az ilyenek teljesen kivesznek. Mindenki mosolyogni fog, kivétel nélkül. Az embereknek életszükséglettük lesz a mosoly.

Megint az előbbi fiatalember vette át a szót:

— Megmutatná nekünk, hogyan fogunk mosolyogni?

Villogtak, hunyorogtak a lámpácskák. Az elektronikus fémszépség zavarba jött:

— Mosolyt nem programoztak belém. Konstruktőreim sokat vitatkoztak erről, de nem jutottak közös nevezőre. Aztán elfelejtették. Amint látják, mosoly nélkül maradtam.

— Jó kis munkát végeztek, mondhatom! — rikkantott a fiatalember.

A kiállítás sztárja zavartan pislogott jelzőlámpácskáival.

Fordította: Zahemszky László

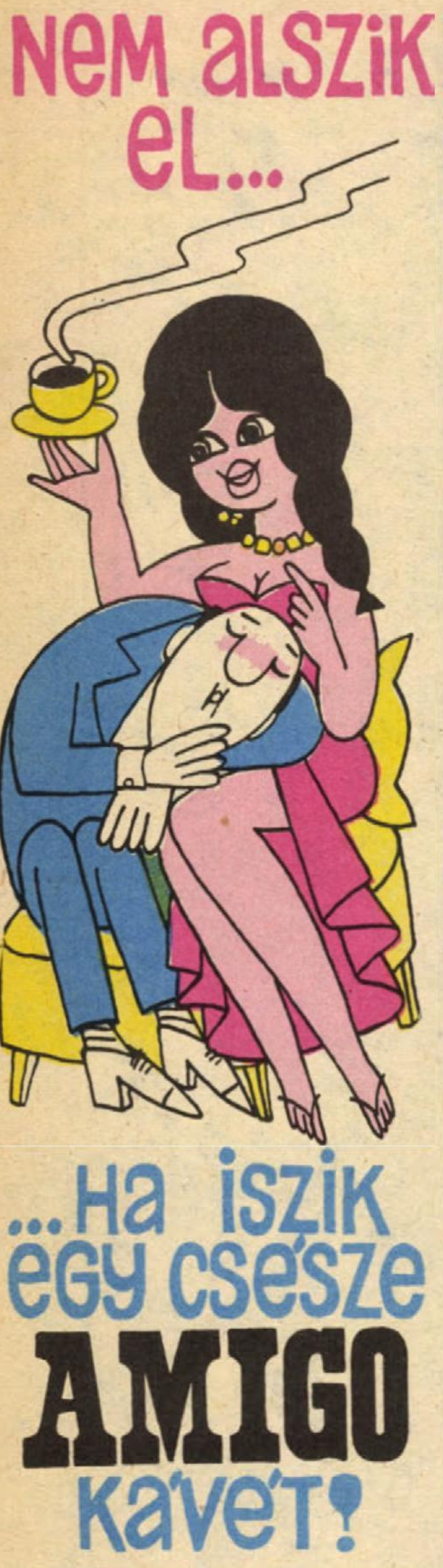
* Mongol humorista. A *Tonsül* (Harkály) című szatirikus lap munkatársa.

LELKIISMERETES ORVOS

Egy londoni háziasszony, Mrs. Florence Jennett most ünnepelte 103-ik születésnapját. Megkérdezték tőle, hogy mi volt a legérdekesebb emléke az elmúlt évszázad alatt. Így válaszolt:

— Hetven évvel ezelőtt életbiztosítást akartam kötni, de a biztosító intézet orvosa megállapította, hogy nem jó a szívem, és emiatt nem kötöttek velem biztosítást. Ő volt életem leglelkiismeretesebb orvosa, Isten nyugosztalja! — tette hozzá meghatott hangon.

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

Másszunk a falra? Persze, ilyen tábláktól lehet is...

(A VI., Ó utca 10. sz. ház előtt fényképezte Vanek Béla)

Jó étvágyat!

(A sasadi virágbolt József körúti fénytábláját Vég Pál, budapesti olvasónk fotózta)

600 EZER FORINT

300 autóbalesetet rendezett Borsod megyében az Állami Biztosító az év első kilenc hónapjában. A kifizetett kárösszeg meghaladja a 600 ezer forintot.

Minek rendezni? Nincs elég amúgy is?

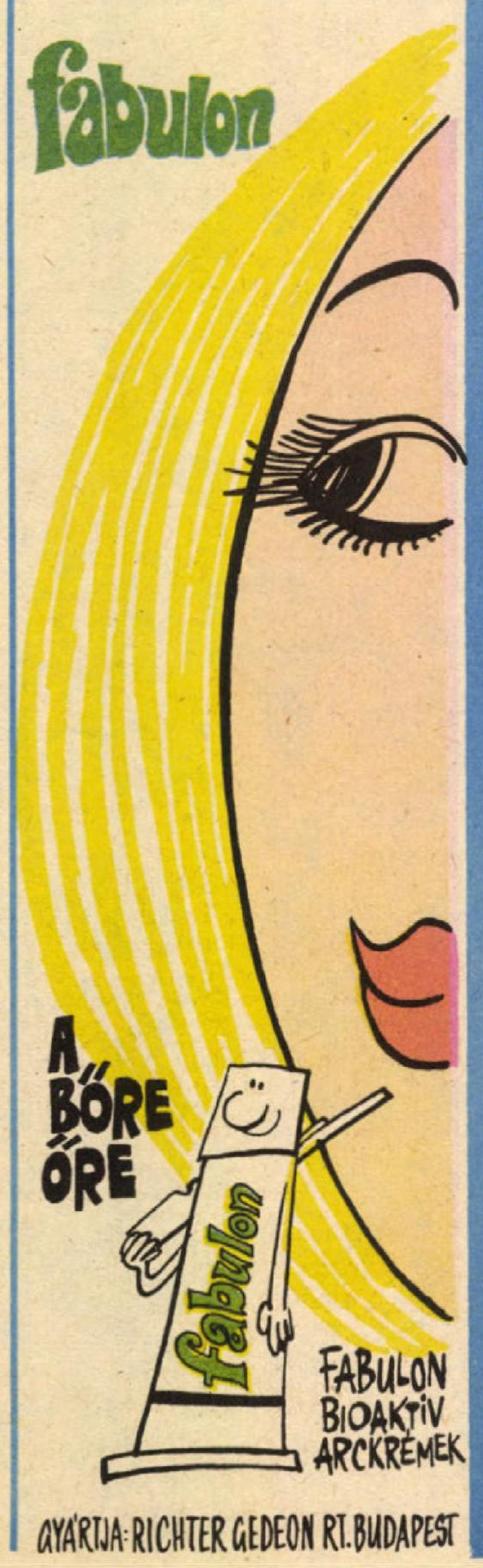
(Az Észak-Magyarországból ollózta Galambosi Imréné)

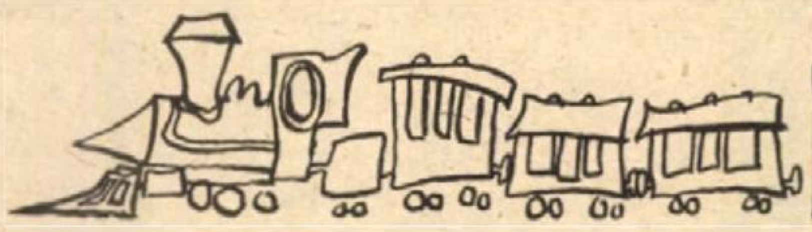

Parkírozóhely? Ne tessék már viccelni!

(Szegeden fotózta Hortobágyi János)

A VASÚT HUMORÁBÓL

125 ÉVES A MAGYAR VASÚT

FALUSI FURFANG

Louis Pasteur francia kémikus tudományos eredményei hazánkban — gyakorlatilag — 1890-ben váltak ismertté. Ezzel kapcsolatban olyan intézkedés történt, hogy az ország bármely részéből ebmarta sérültek, védőoltás céljából — oda-vissza — díjtalanul utazhatnak a vasúton Budapestre. A vasútigazgatóság díjszabási osztályán feltűnt, hogy az egyik távoli községből sokan utaznak az új kedvezménnyel.

Egy szemfüles előadót — vizsgálódás céljából — kiküldtek a gyanús helyre. Az állomáson nem sokat tudott meg, hát besétált a községbe. Egyszer csak kutyavisításra lett figyelmes. Belesett az udvarba és látja, hogy a gazda ingujjra vetkőzve ver, rángat, cibál egy nagy komondort, közben káromkodik: Jaj neked, te cudar, te jámbor dög, ha miattad egészárú jegyet kell váltanom a vasúton!

NEM MEGY AZ LÓ NÉLKÜL

Amikor 1868-ban az első erdélyi vasútvonalat átadták a forgalomnak, az atyafiak nem nagyon hitték, hogy ló nélkül fog az menni. Hiába magyarázta a pap, a jegyző, hogy a gőz ereje hajtja azt.

Balog Vendel csak nem hitte. Elballagott hát az állomásra. Ott került, fordult. Egyszer csak látja ám, hogy az egyik kocsiból lovak tekintgetnek ki.

Nem szólt, csak somolygott...

Amikor azután hazaért így szólt a jegyzőhöz: Hallja-e az úr? Nem megy az a vasút ló nélkül! A lovak ott vannak az egyik kocsiban, csak a hámot rejtették el azok a fránya vasutasok!

A VASÚT ÉS A MAGYAR NEMES

Sopron—Bécs között 1843-ban nyitották meg a vasutat. Mindenki az új csodáról beszélt. Az élete alkonyán levő ősz költő, Kisfaludy Sándor is ki akarta próbálni a ló nélküli szerkezetet.

Ment is...

Bécsből Nanica húgához írt levelében így ír:

„Kényelmes a vasúti utazás, mert közben fel-alá sétálhat az ember. Nem zötyög, mint a kövesúton a saroglyás kocsi. De mégsem jósolok jövőt neki, mert a nemes uraktól aligha lehet megkívánni, hogy arra az időre érjenek az állomásra, amikor a vasút indul."

DÖNTŐ KÉRDÉS

I. Ferenc Józsefnek egyszer egy magas rangú, balkáni vendége volt, aki különvonattal járva tekintette meg az országot, tanulmányozta a magyar vasútközlekedést.

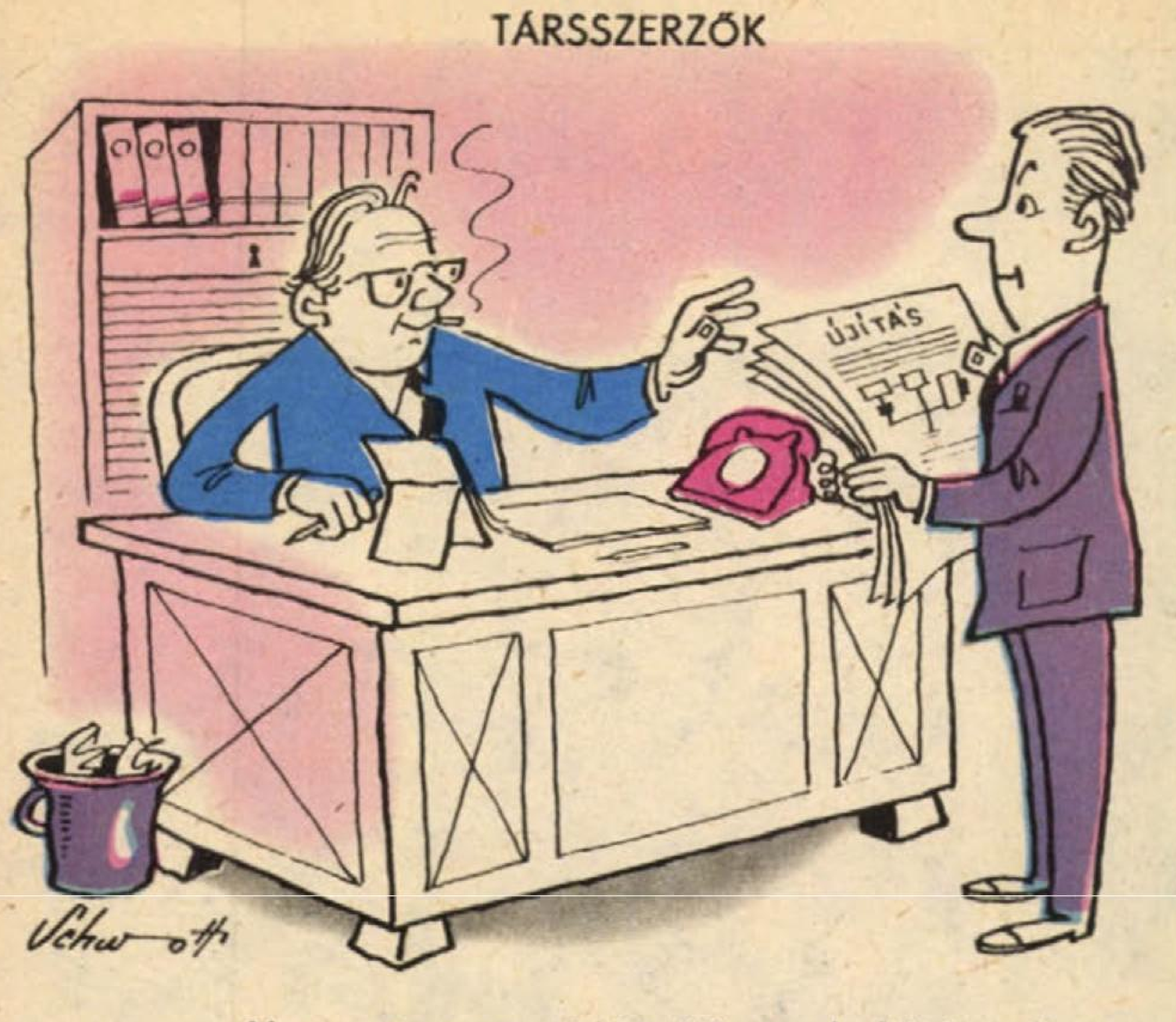
A szerencsés utazást követően a MÁV elnöke jelentést tett az útról.

A király ezt írta a jelentés szélére:

„Ja, aber wer zahlt die Kohle?" (Igen, de ki fizeti a szenet?)

(Gergely József gyűjtéséből)

TÁRSSZERZŐK

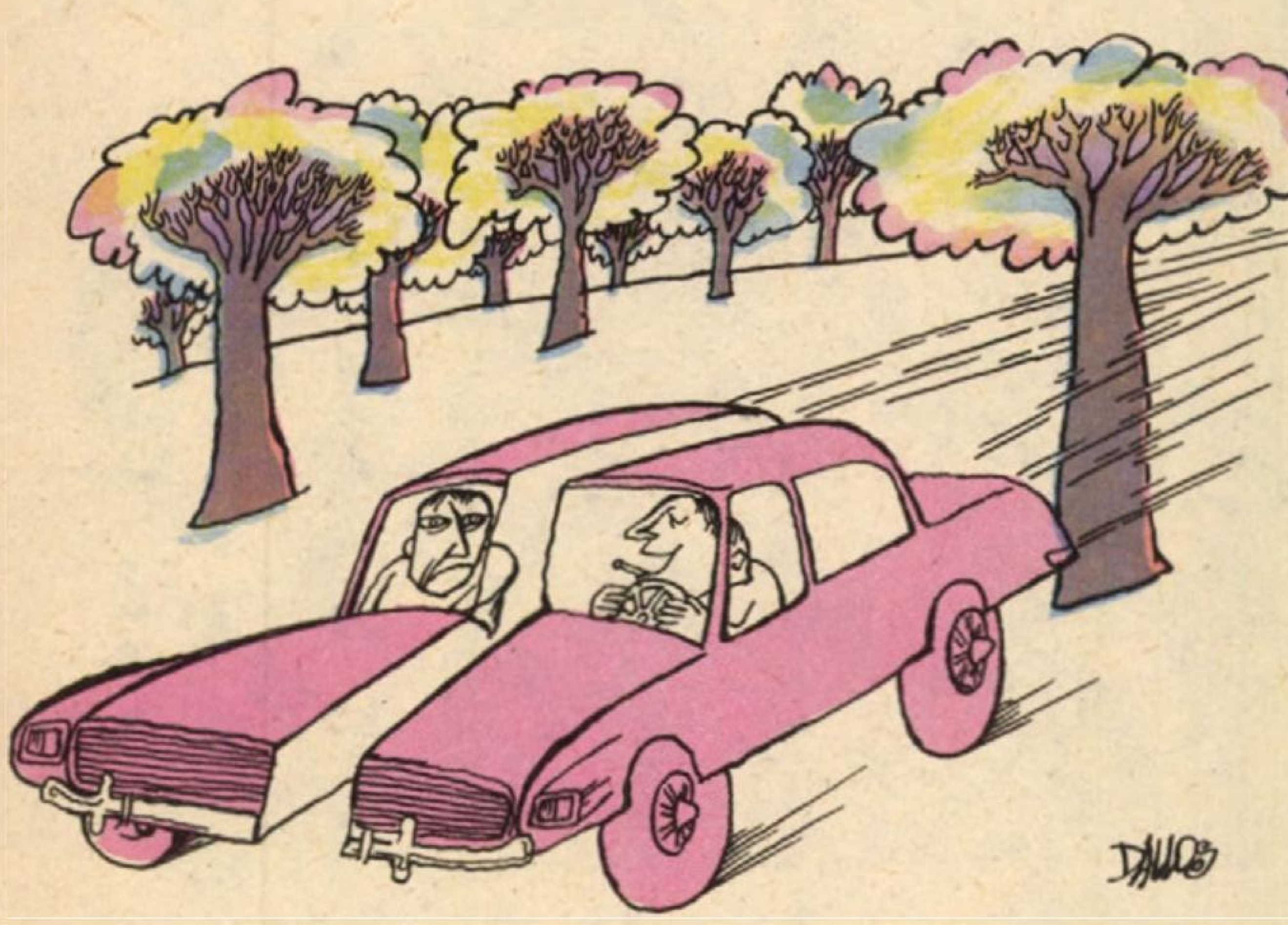

– Na, mutassa, mit is újítottunk közösen?

DICSŐSÉGES KNOCK OUT

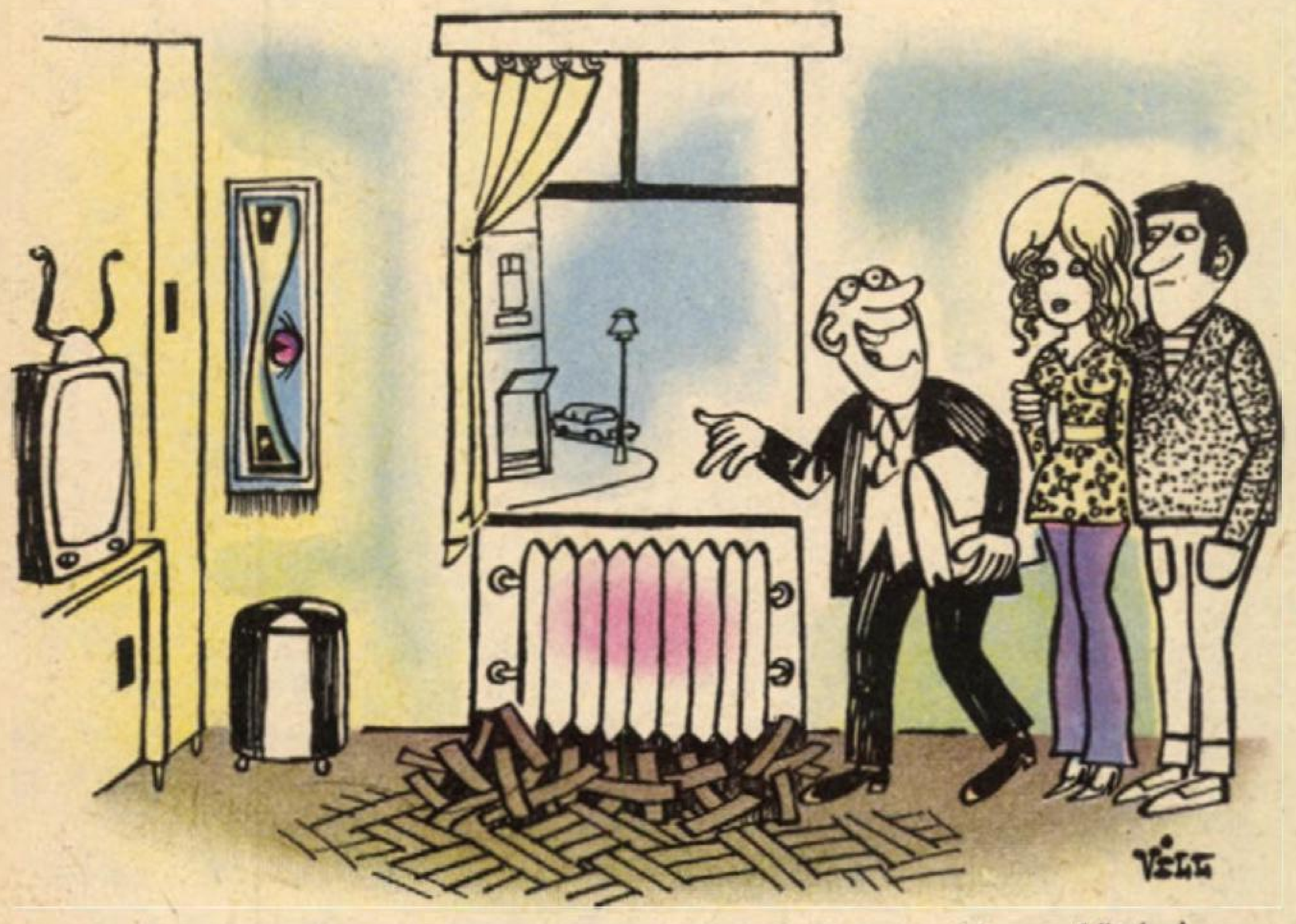

HIDEGVÉR

– Hol is hagytam abba?...

VIGASZTALÁS

– Örüljenek neki, ez azt jelenti, hogy jó a fűtés!

AZ ELSŐ CSALÓDÁS

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

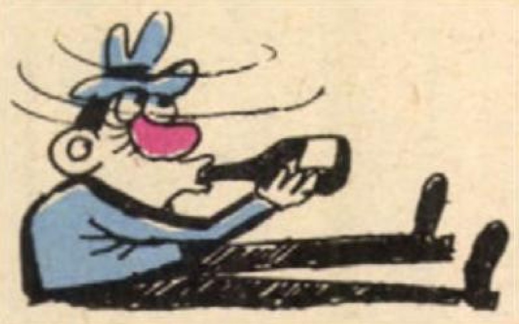
Csincsákot meginterjúvolja az italboltban egy riporter.

— Aztán mondja csak, öregem, meg is tudná indokolni, miért iszik maga egyáltalán?

— Már hogyne tudnám! Először is azért, mert az ital beszédessé teszi az embert, én pedig roppant szeretek beszélni.

— S mi jó van abban, hogy az ember sokat beszéljen?

— Az, hogy a sok beszédtől kiszárad a torok s akkor muszáj rá megint inni.

— Rémes vagy, Lajcsika napról napra elviselhetetlenebb leszel!

— Igen, mert a nagymami a múltkor azt mondta, hogy én vagyok a legrosszabb gyerek a világon. Hát most vigyáznom kell, hogy más srác ne javítsa meg a világrekordomat.

Pirike előveszi idősödő barátját:

— Igaz Ede, hogy válik a feleséged?

— Igaz, szivi.

— S miért?

— A hajhullás miatt.

— De hisz nem is hullik a hajad.

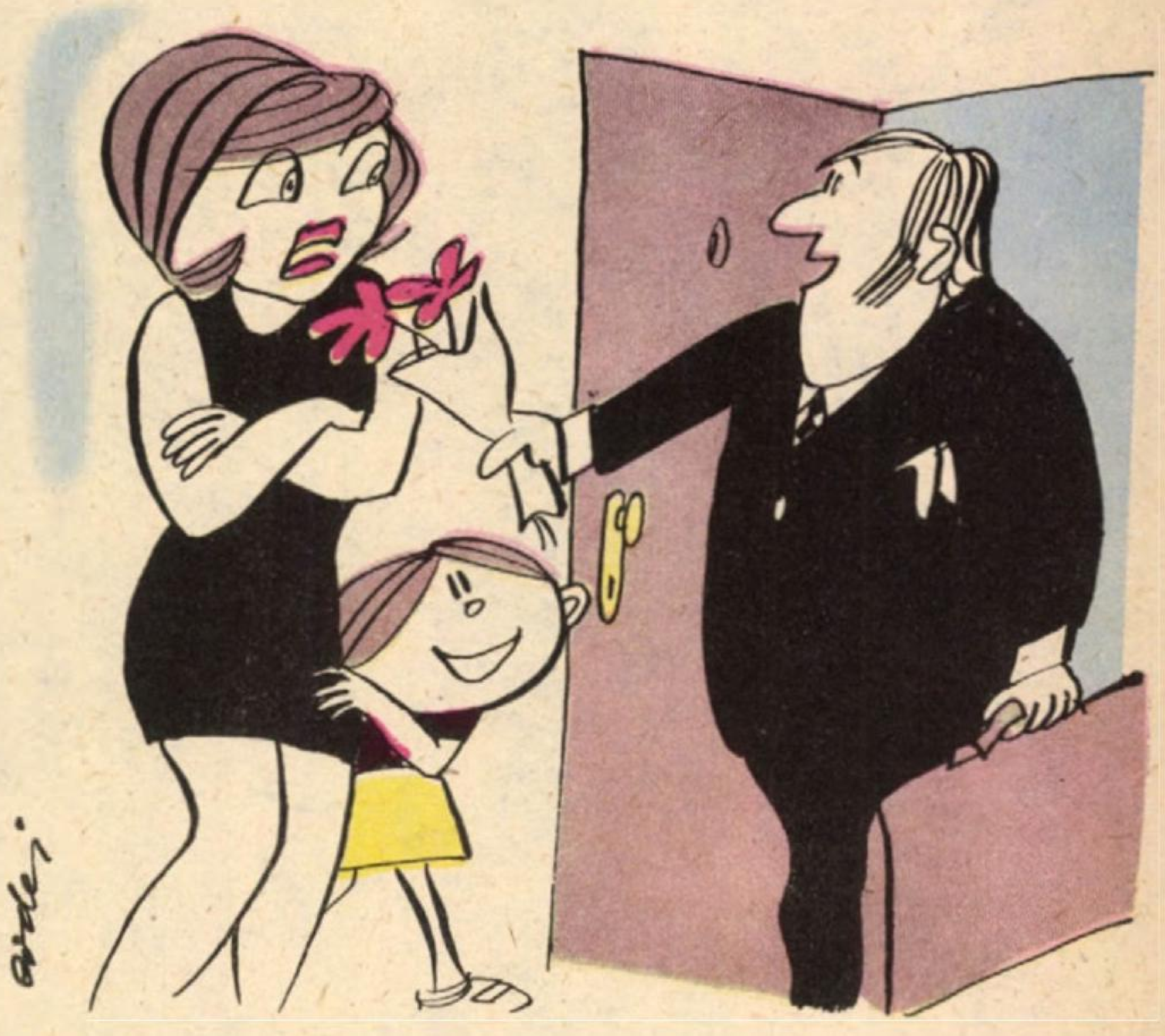
— Az enyém nem, de a tied igen.

— O —

— Mi az, Ági, miért vagy menyasszonynak olyan izgatott, hiszen neked ez már harmadik esküvőd.

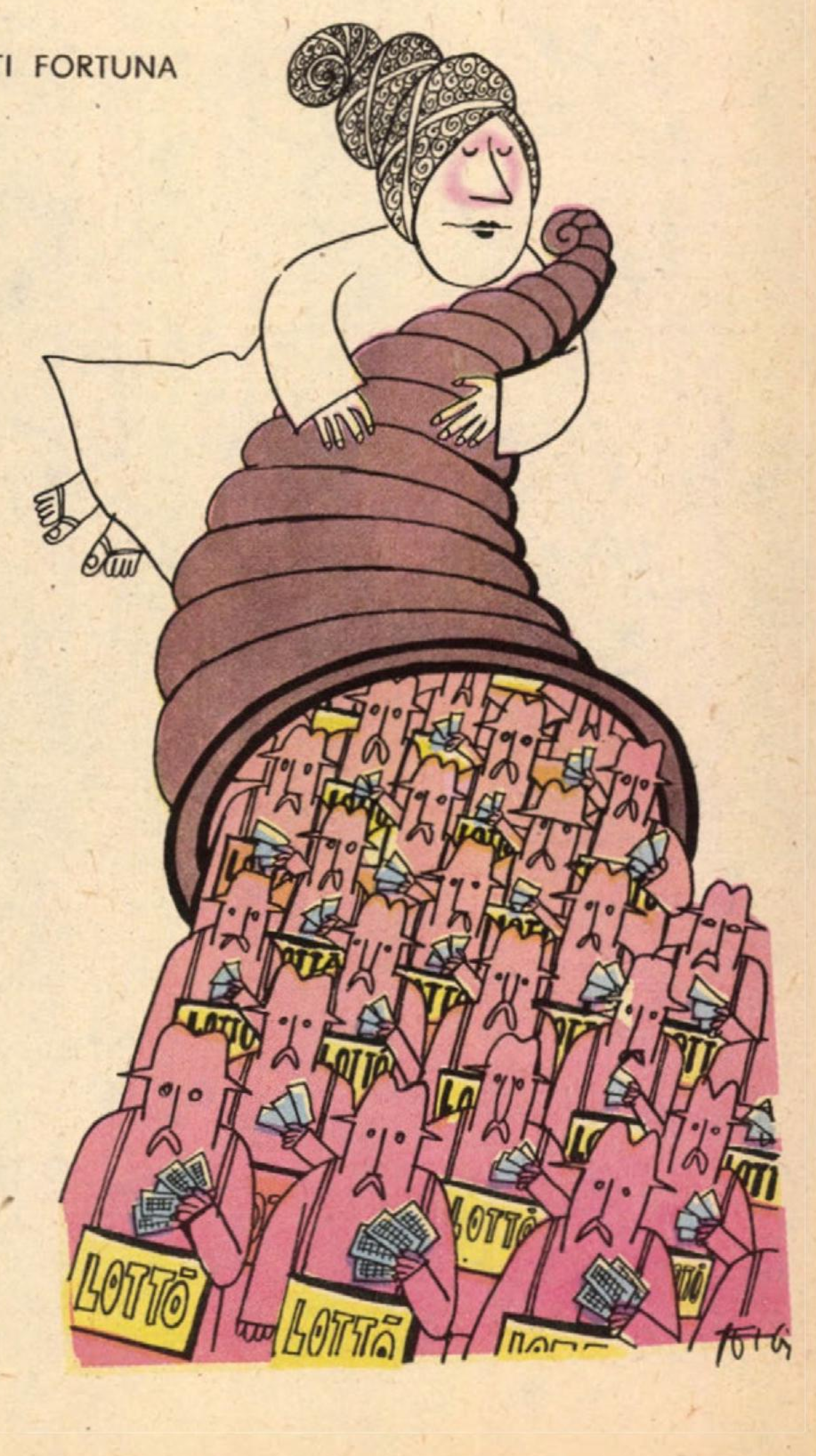
— Na de a vőlegényemnek az első!

MEGLEPETT FELESÉG

– Pista! Biztos, hogy nekem akartad hozni a virágot?

PESTI FORTUNA

EŐS DOHÁNYOS

RÉBUSZ

200. rejtvényünk megfejtése:

Ó MÁRTÁS

Szó szót követ

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Vilcsek János, Bp. I., Krisztina krt. 26.

Id. Takács Lajosné, Babót, Csokonai M. út 80.

Ottó Nóra, Bp. I., Szilágyi E. fasor 31.

202. REJTVÉNYÜNK

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb november 15-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

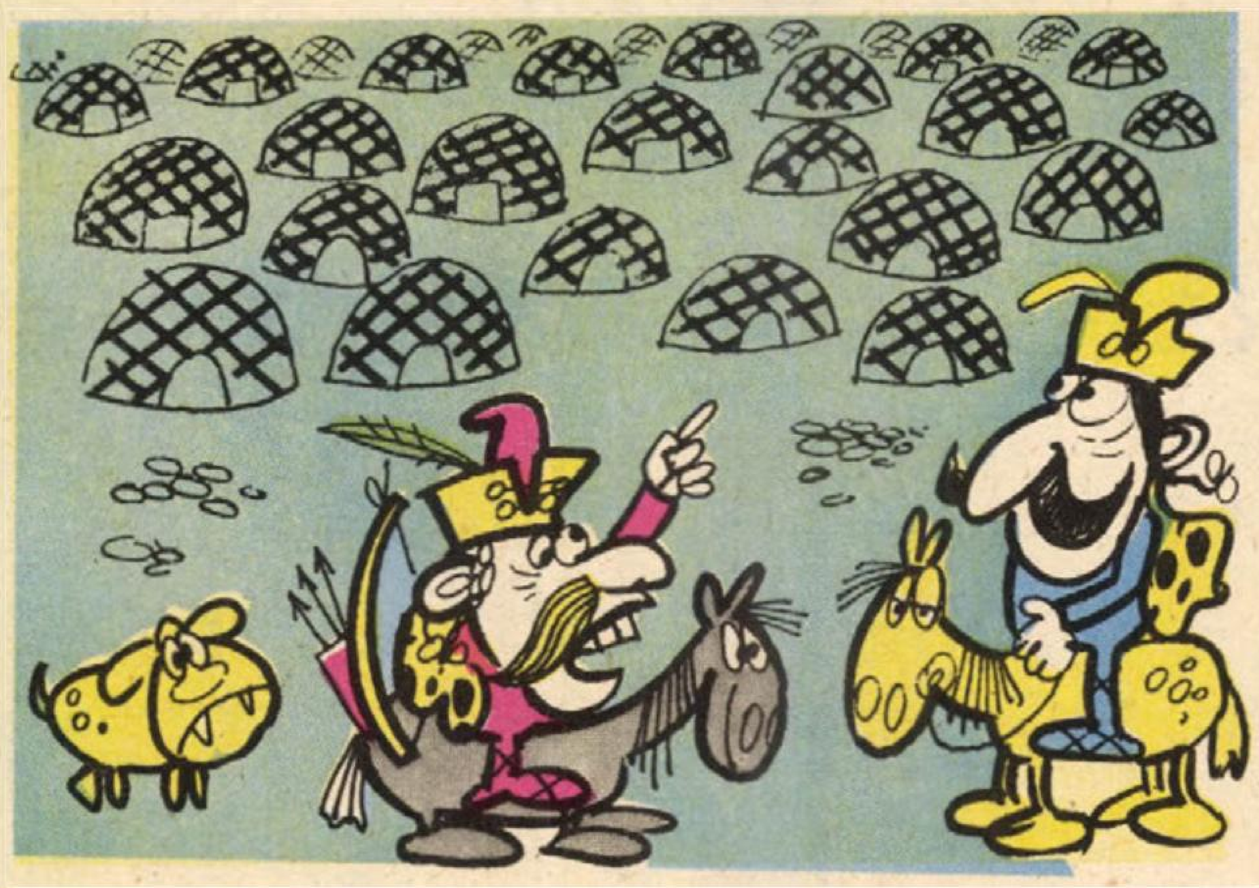
Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. — 71.3994/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme: Budapest, 8. Pf. 53.

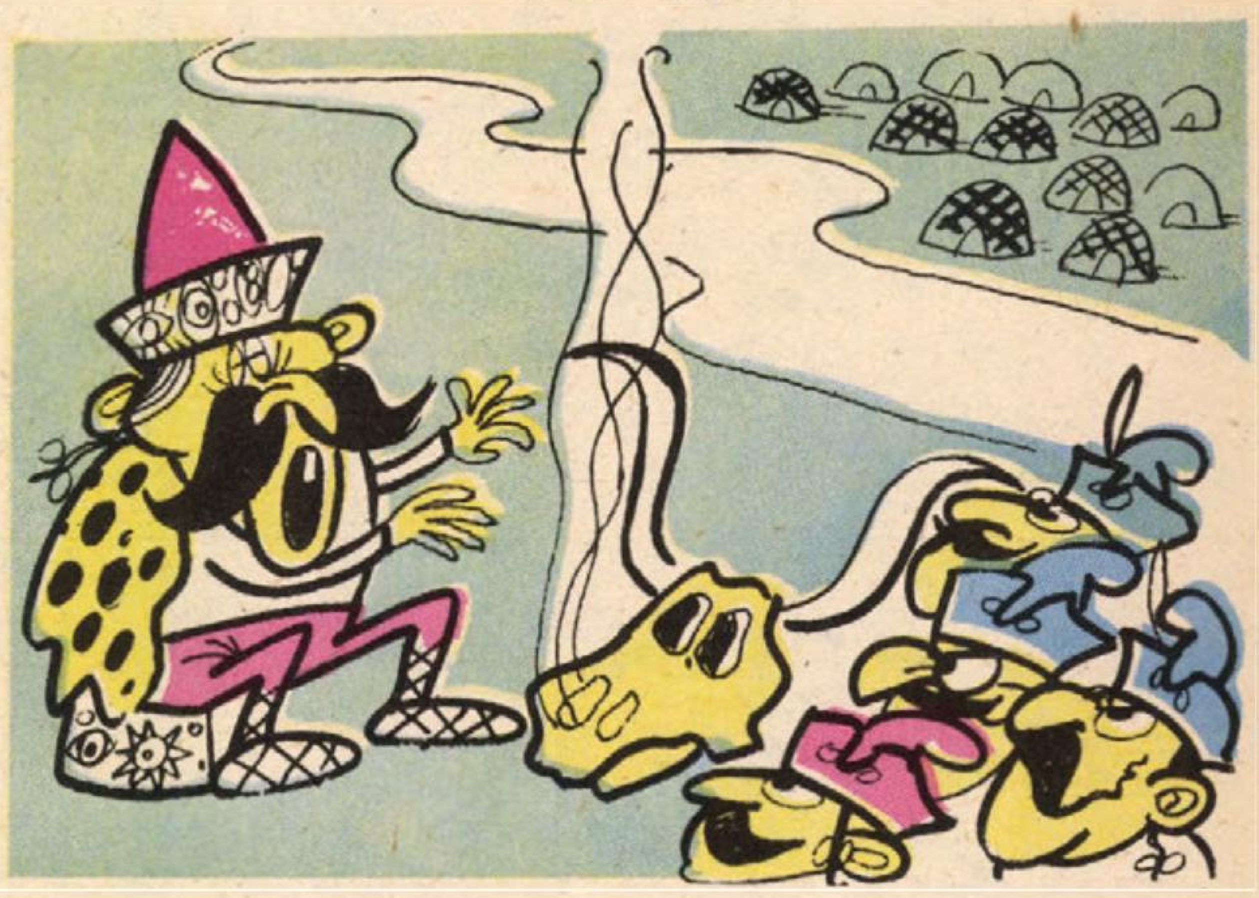
BUDAPEST JUBILÁL

BUDAPEST ALAPÍTÁSA

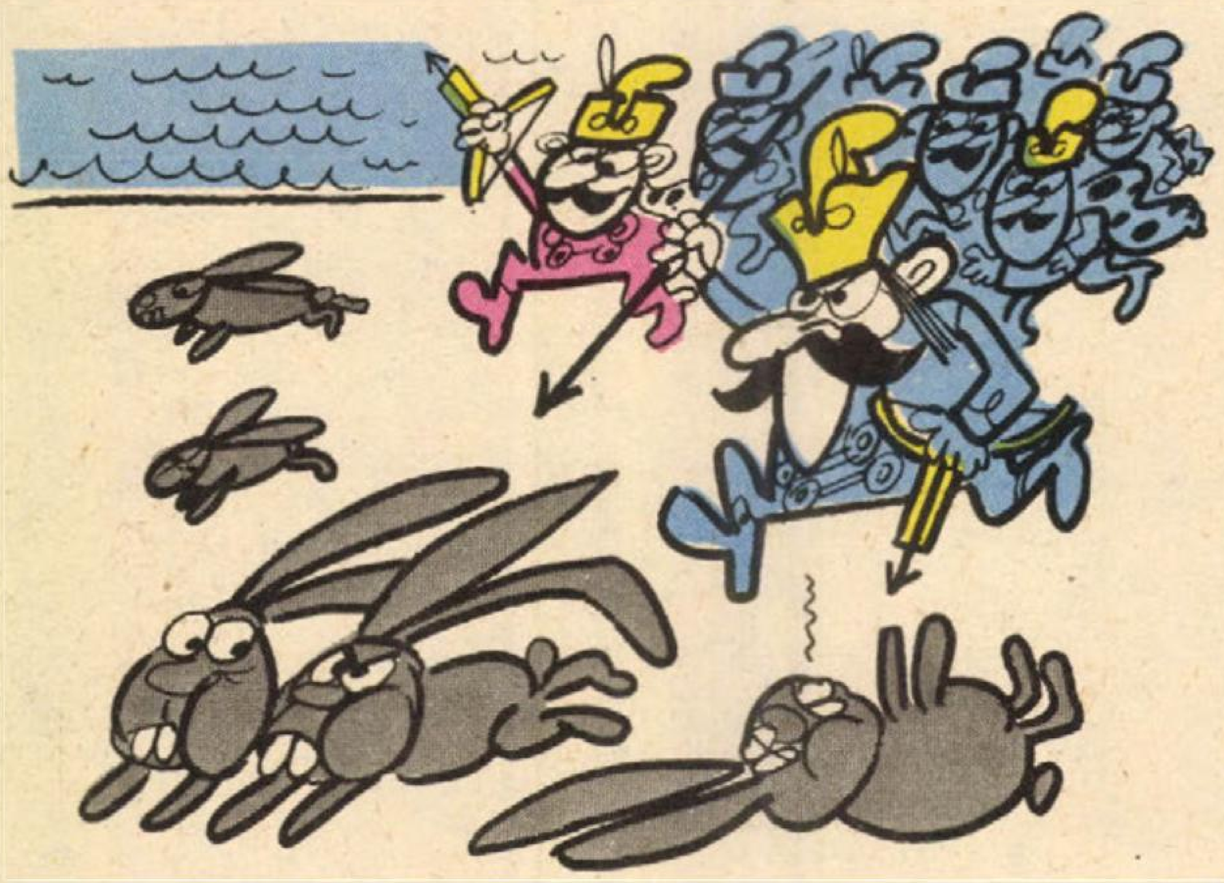
– Tessék, megint egy új lakótelep, bolthálózat nélkül!...

PESTI SÁMÁN

– Nagy dúlásokat látok. Tatárok, törökök, labancok, németek, aluljárók...

A NYULAK SZIGETÉN

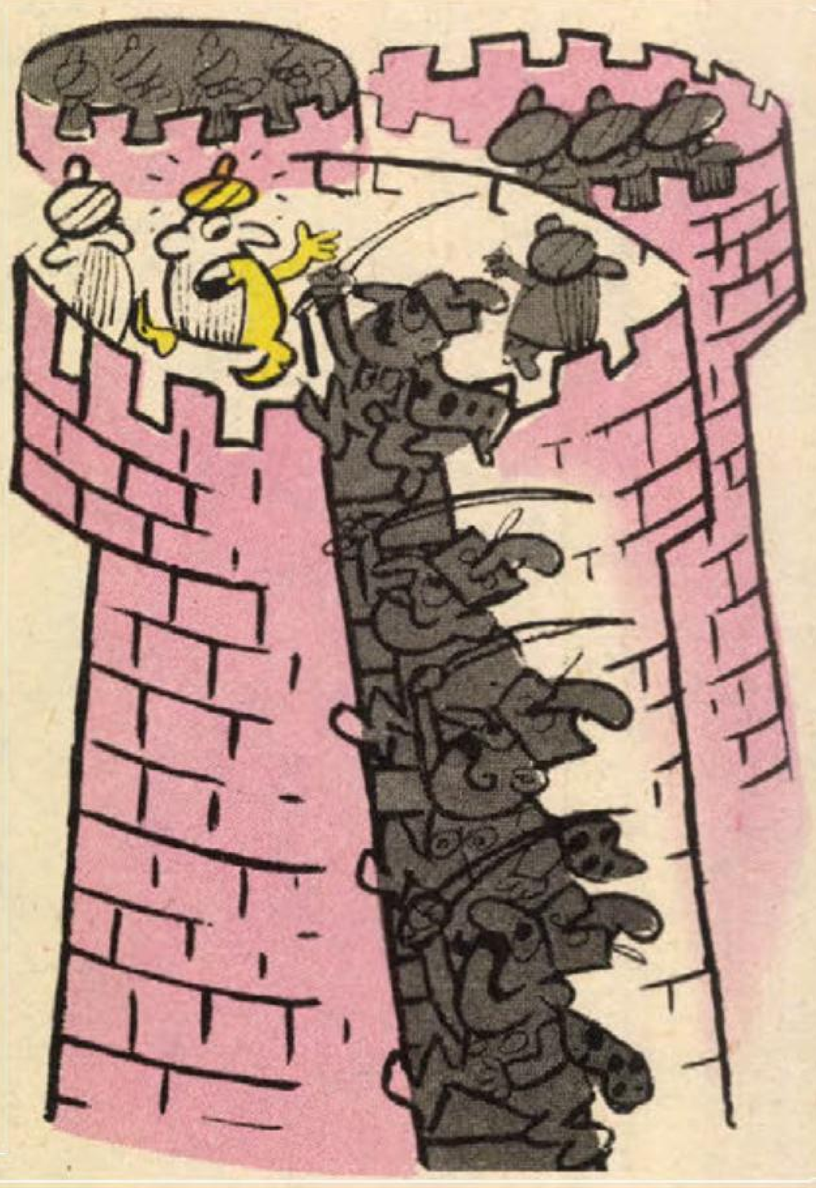
– Nyugi, kolléga. Az ükunokájuk majd ugyanígy menekül a száguldozó autók elől!

A NAGY PESTI ÁRVÍZ

– Azt mondják, a fényomócső!

BUDAVÁR VISSZAVÉTELE

– Vidékre nem megyünk!

AZ ELSŐ VILLAMOS

– Micsoda tempó! Alig félórája, hogy elment az egyik, és már jön is a következő!

MÚLT SZÁZADI EMLÉK

– Ah, érzed-e, Margitom, minő pompás ez a tiszta pesti levegő?

Fülöp György rajzai

ÖRDÖGI ŐR

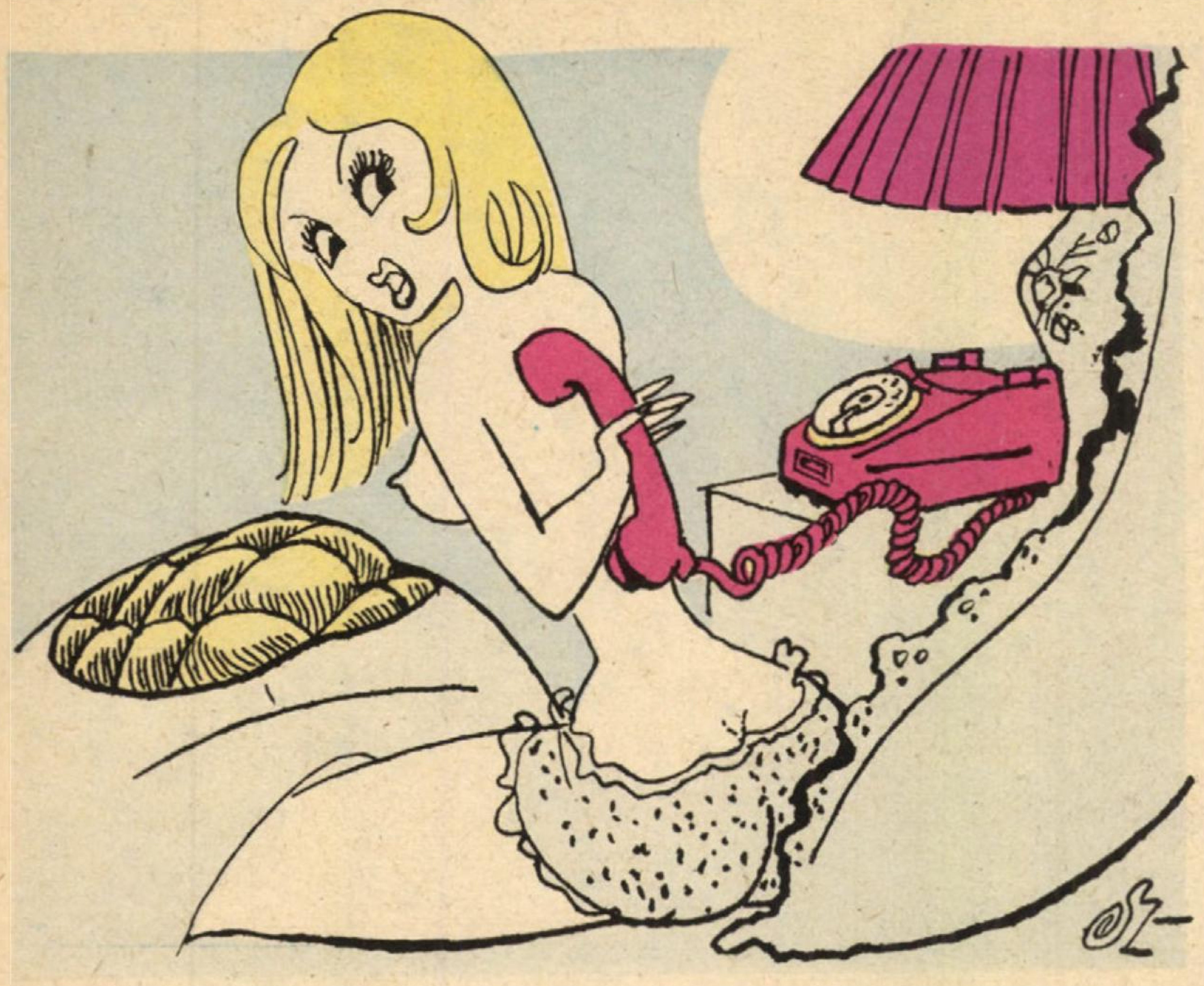
A nyár eldobta meleg köntösét,
az őszi parkban úr lesz a sötét,
a tisztáson még földereng a múlt,
de minden árny a fák alá lapult.
A fű, a levél enyhén harmatos,
ám egyik pad ott oly titokzatos...
Kik ülnek rajta? Mozdulatlanok.
Csak egy-egy sóhaj lebben és dadog.
Ölelkeznek vagy álmukat szövik?
S körülöttük egy kutya őrködik.

De milyen kutya! Boxer-szülte eb,
ha bőszítik, bikánál mérgesebb,
a pázsitot ott körül-körül járva
vigyáz a padon ülők nyugalmára.
Az idegen itt megtorpan, megáll,
mert a kutya már morog és zihál,
a szája habzó dühvel van teli
s ha közeljönnél, magát rádveti.
Felejthetetlen kép! Mert akik andalognak,
pártfogoltjai égi angyaloknak,
de kutyájuk is éber, szeme nyitva,
főképpen, hogy ha jól van betanítva.

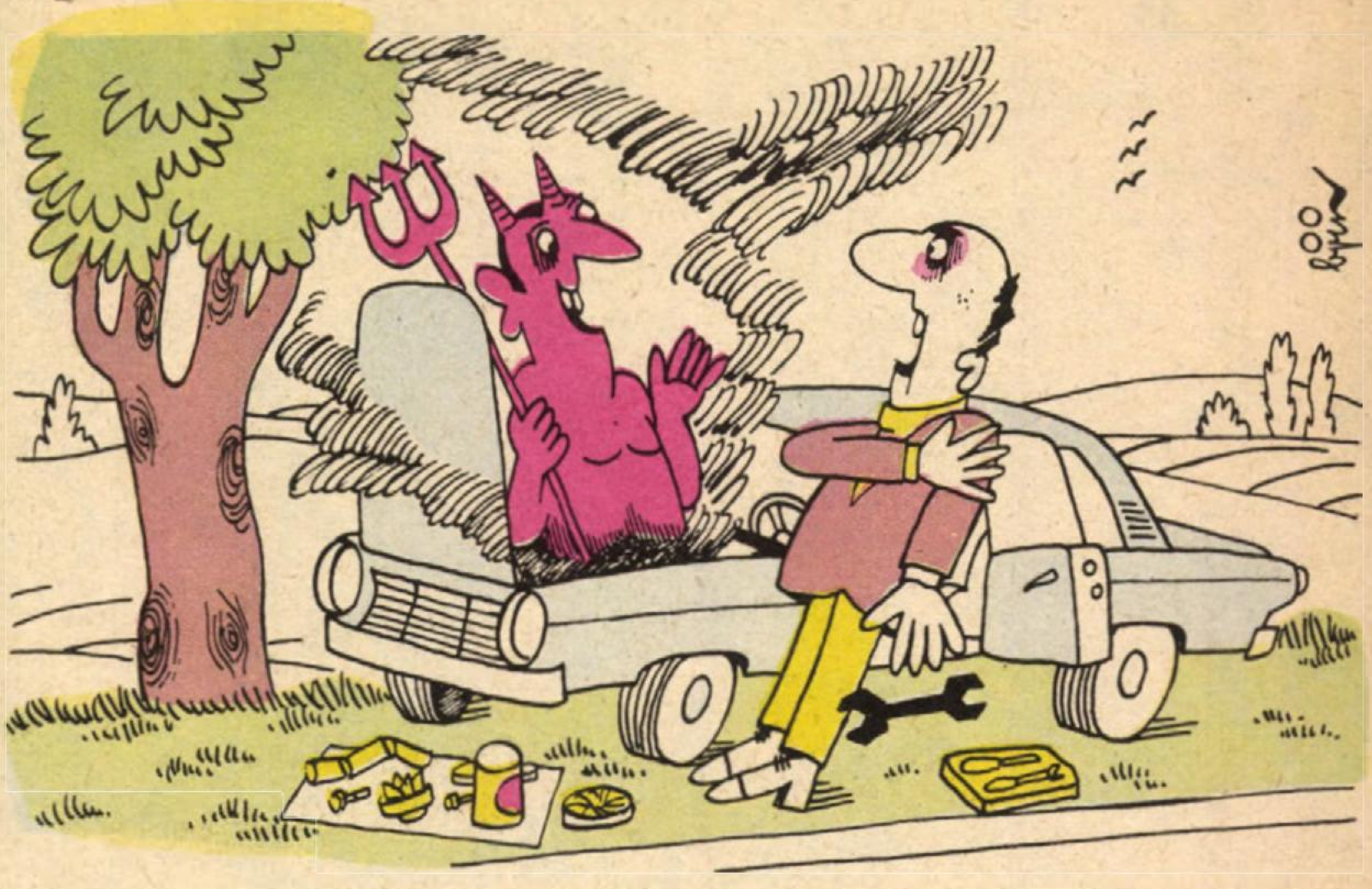
Lovászy Márton

A POSTA „TELEFONDOKTOR" SZOLGÁLATA

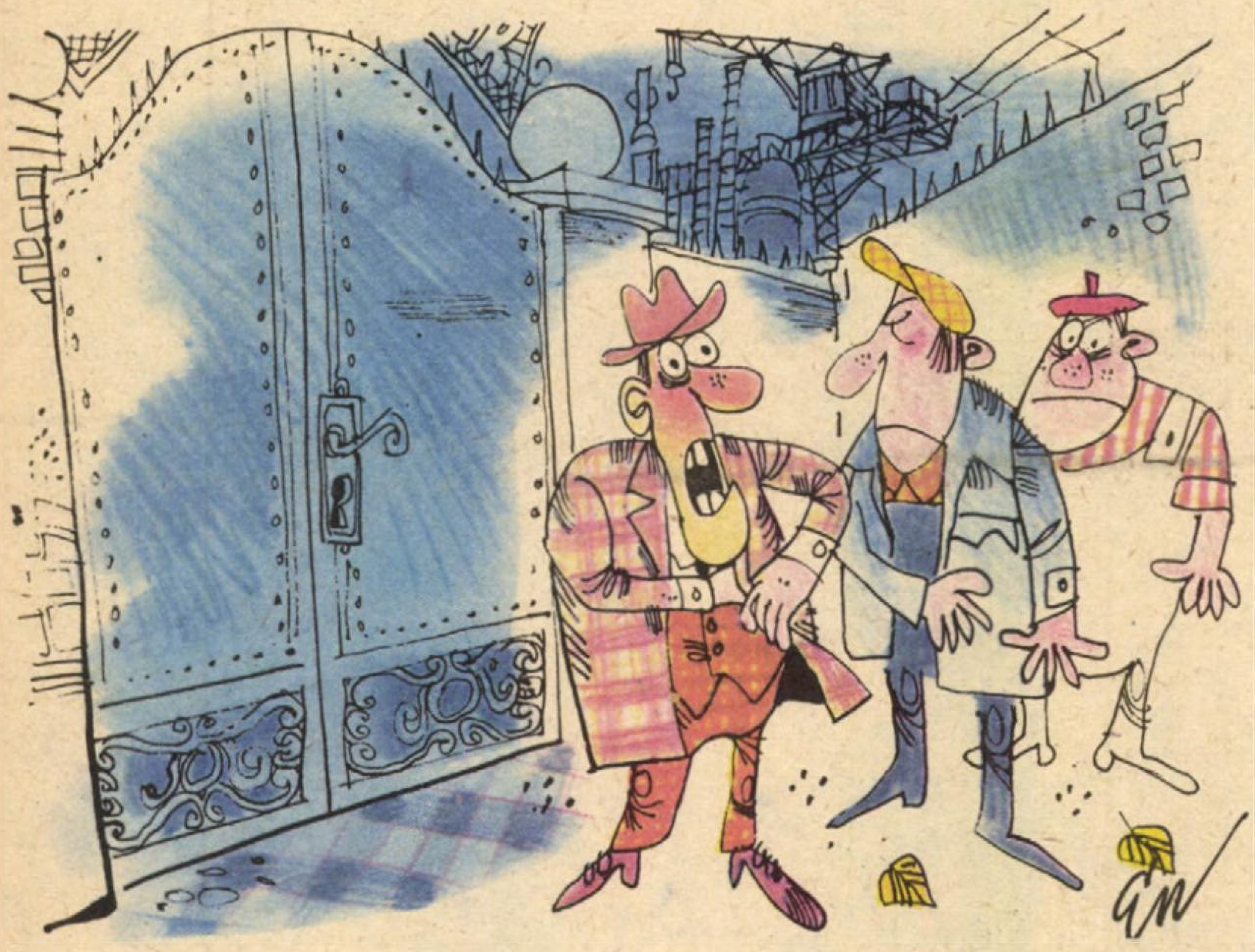
– Itt szúr!

ORSZÁGÚTI KALAND

– Bocsánat, uram, de mintha a nevemet emlegette volna ...

FELEDÉKENY KALKULÁTOR

– Te jó isten, otthon felejtettem a haszonkulcsot!

SZILÁNKOK

KRIMI

Elég volt a borzalmakból. Egy olyan krimit szeretnék látni, ahol egy titokzatos, ódon kastélyban éjfélkor szabálysértést követnek el.

ISMERKEDÉS

— Áruld el, hogy ismerkedsz meg azzal a sok csinos nővel?
— Megállok az utcán Budapest térképével a kezemben, és tört magyarsággal érdeklődöm, hol van a Rottenbiller utca ...

PIHENÉS

— Nálunk délután kettőtől négyig szigorúan csendes pihenés van.
— Ön kórházban van?
— Dehogy. Egy gyárban.

TERVEZGETÉS

— A feleségem tegnap megsúgta, hogy gyereket vár. Ha lány lesz, híres futballistát nevelek belőle.

MAGYARÁZAT

— Higgye el, csak azért lettem világhírű zongoraművész, mert valamiből élni kell.

ÉRDEKHÁZASSÁG

— Olyan gyakran romlott el a lakásunkban a csap, hogy kénytelen voltam feleségül menni egy vízvezeték-szerelőhöz.

ÉTTEREMBEN

— Két órával ezelőtt rendeltem önnél egy adag kocsonyát.
— Türelem, kedves vendég, az frissen készül.

PANASZ

— Felém sem néz a hetvenöt éves lányom. Ilyenek a mai fiatalok!

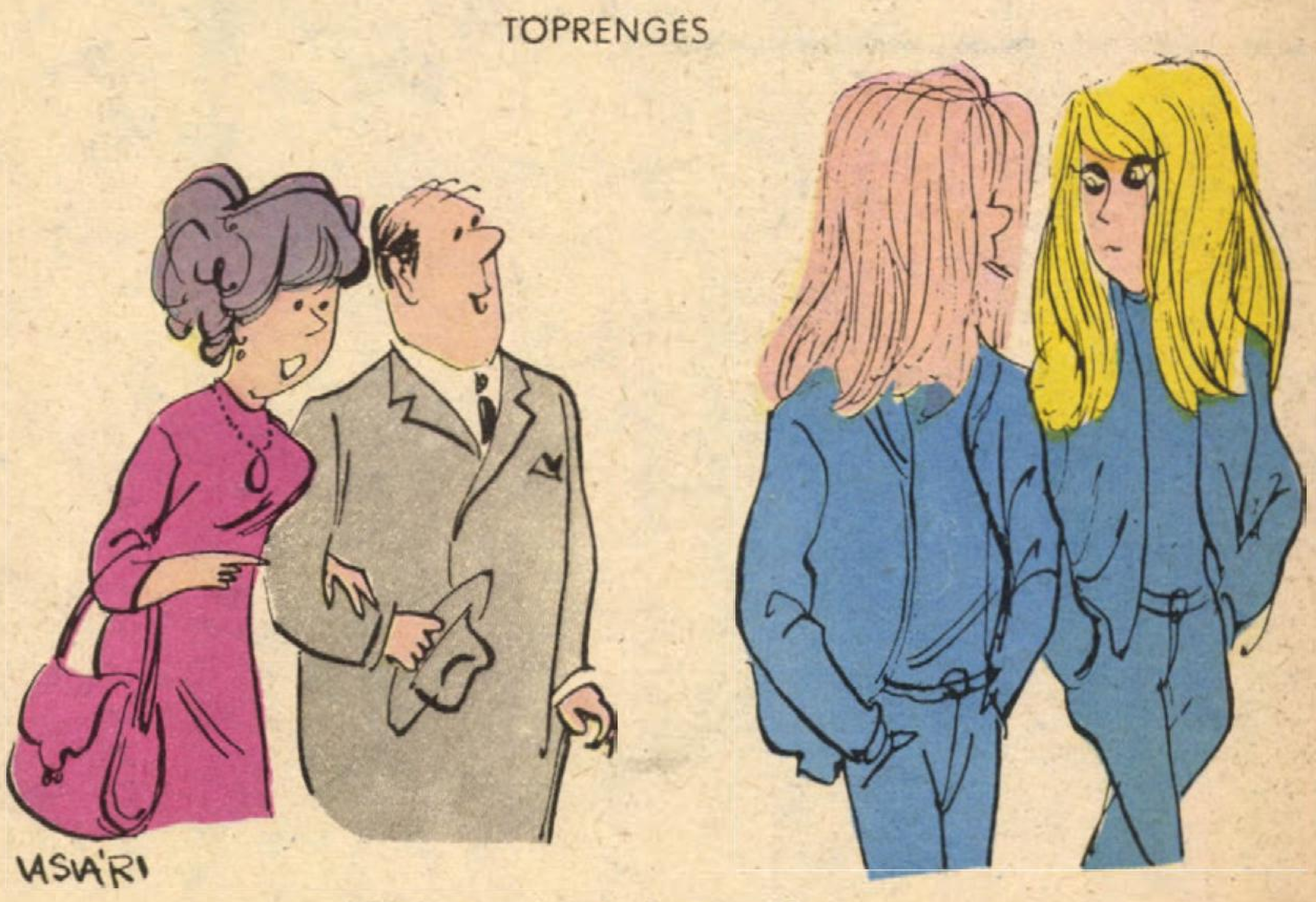
G. Sz.

KÜLVÁROSBAN

– De igenis, beleavatkozom, mert a végén az újságok megvádolnak, hogy közönyös vagyok!

TŰPRENGÉS

– Miből gondolod, hogy nő?
– Körül van rajzolva a szeme ...